

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 6 - Β' ΕΞΑΜΗΝΟΝ 2017

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

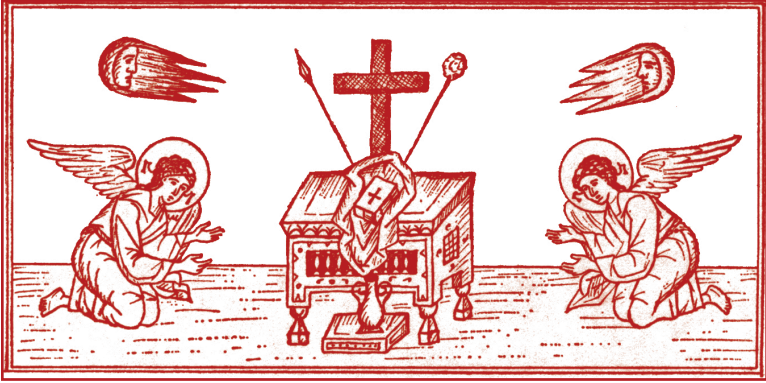
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΚΛΗΜΗΣ
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ: 6 - Β' Έξάμηνον 2017

Περιεχόμενα

Εισαγωγικόν	1
Τὰ Θεοφάνεια τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων στὴν Ἀθήνα κατὰ τὴν δεκαετία 1925-1935	6
Ἐπίσκοπος Μαγνησίας Χρυσόστομος Νασλίμης (1910-1973)	21
Ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων	31
Ἀνακοινωθὲν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν Λαὸν	33
Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλλαδικὸς Χριστιανικὸς Κόσμος πρὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Π. Κουντουριώτου ..	36
Ἀνακοινωθὲν πρὸς τὸν ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν	42
Τὸ Ζήτημα τοῦ Πάσχα	44
Ἡ Μετάθεσις τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου	47
Ἡ Ἐκκλησία τῆς Αἰγύπτου	50
Πρὸς Διαφωτισμὸν τῆς Κοινῆς Γνώμης	53
Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων - Ἔτος Ἑκτον (1929) ...	57

Διεύθυνσις Γραφείων Ἱερᾶς Συνόδου:
Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθήναι
Τηλ.: 2103828280
Fax: 2103847365
e-mail: ecclesiagoc@gmail.com

Εἰσαγωγικὸν

ΕΝΑ νέο τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ μας αὐτοῦ ἀποτελεῖ γιὰ τοὺς ἐκδότες, καὶ ἐλπίζουμε καὶ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες, πηγὴ εὐλογίας καὶ ἱκανοποιήσεως, μὲ ἐγκάρδια εὐχαριστία στὸν Χορηγὸ παντὸς Ἀγαθοῦ Τριᾶδικὸ Θεό μας.

Ὁ ἐντοπισμὸς καὶ ἡ ἐπιλογή τῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἀνευρίσκονται ἀπὸ πλούσιο ἱστορικὸ κοίτασμα, ἢ καὶ ἡ σύνθεσις κειμένων βάσει μεγάλου καὶ ἐν πολλοῖς ἀναξιοποιήτου ὑλικοῦ, ἀποτελεῖ μίᾳ ἐλκυστικὴ πρόκλησι, ἀλλὰ καὶ ἓνα δύσκολο καὶ ἀπαιτητικὸ ἐγχείρημα.

Ὅταν ὅμως ὑπάρχη θέλησις, ὅπως καὶ πίστις στὴν ἀξία καὶ σημασία τῆς ἐργασίας αὐτῆς, τότε ὑπερβαίνονται οἱ ὅποιες δυσκολίες καὶ καταβάλλεται κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν αἴσια διεκπεραίωσί της.

Στὸ παρὸν τεῦχος μας, προτάσσεται ἡ ἐνότητα «Ἱστορικὲς Σελίδες», ὅπου δημοσιεύεται καὶ πάλι μίᾳ πρωτότυπῃ μελέτῃ φιλοπόνου καὶ φιλόστοργου συνεργάτου μας. Πρόκειται γιὰ μίᾳ σύντομῃ καὶ ἐπιγραμματικῇ περιδιάβασι στὴν ἐπιτέλεσι τῆς Ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Θεοφανείων κατὰ τὰ δέκα πρῶτα ἔτη ἀπὸ τῆς Ἡμερο-

λογιακῆς Καινοτομίας (1925-1935) ἀπὸ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι παρέμειναν ἐδραῖοι στὸ ἡμερολογιακὸ καθεστῶς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ μέσῳ τῆς Ἑορτῆς, διεκήρυσσαν ὁμολογιακῶς τὴν θεοφιλῆ αὐτὴ προσήλωσί τους, σύμφωνα μὲ δημοσιεύματα τοῦ τύπου τῆς ἐποχῆς.

Παρὰ τοὺς διωγμούς, τὰ περιοριστικὰ μέτρα καὶ τὶς ποικίλες ἀντιξοότητες, ἀκόμη καὶ τὴν κακοκαιρία, οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι Προπάτορές μας στὴν Πίστι, μὲ θεία ἐνίσχυσι καὶ μὲ ὀργανωτικὴ πρωτοβουλία τῆς συσταθείσης «Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», μὲ ἐπὶ κεφαλῆς κάποιους ἐλαχίστους ἡρωϊκοὺς Κληρικοὺς, ἐπέμεναν νὰ λιτανεύουν δημοσίως τὸν Τίμιο Σταυρό, τὶς Εἰκόνες καὶ τὰ Λάβαρα τῆς Πίστεως, καὶ νὰ προβαίνουν στὸν ἀγιασμό τῶν ὑδάτων· μὲ τὴν πρᾶξι τους αὐτὴ τόνιζαν, ὅτι ἡ πίστις εἶναι ἡ «νίκη» καὶ ἡ κινητήρια δύναμις, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει νὰ ἀνταποδίδῃ κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀποδιώχῃ τὸ κακὸ καὶ τὸ σκότος τῆς πλάνης, καὶ νὰ φωτίζῃ ἀπελευθερωτικὰ τὶς ψυχές, τὴν κτίσι καὶ τὴν δημιουργία ὅλη ἀπὸ κάθε πειρασμικὴ ἐπήρεια. Γί αὐτὸ καὶ ἡ συνεχῶς διογκούμενη καὶ ἀυξανόμενη ἐκείνη παρουσία καὶ μαρτυρία δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀγνοηθῇ οὔτε ἀπὸ τὴν Πολιτεία οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς διῶκτες Νεοημερολογῖτες, ἀλλὰ οὔτε γενικὰ καὶ ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη.

Οἱ ἱστορικὲς μαρτυρίες καὶ φωτογραφίες ποὺ παρουσιάζονται, ἀποτελοῦν ἀδιάψευστα τεκμήρια τῶν ὡς ἄνω ἀληθειῶν, καὶ μὲ ἱερὴ συγκίνησι παραθέτουμε αὐτὴ τὴν μεγαλοργία, σὲ μία ἐποχὴ σὰν τὴν δική μας, ἡ ὁποία ἔχει φτωχύνει σὲ ζῆλο καὶ θυσίες γιὰ τὴν Πίστι τὴν ἀγία. Ἡ δημοσίευσις γίνεται μὲ τὴν ἐνδόμυχη ἐλπίδα, ἡ εὐλογημένη σπίθα ἐκείνων τῶν θυσιαστικῶν Ἀγωνιστῶν νὰ μᾶς μεταδώσῃ κάτι ἀπὸ τὴν δύναμι καὶ τὴν θέρμη της, νὰ μᾶς διδάξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς ἐλέγξῃ.

Ἐπίσης, μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ παρουσιάζουμε στὸ τεῦχος αὐτὸ καὶ μία σύντομη, ἀλλ' ἀπ' ὅσο γνωρίζουμε γιὰ πρώτη φορὰ πλήρη, Βιογραφία τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Μαγνησίας Χρυσοστόμου Νασλίμη (†1973), μιᾶς ἱερῆς μορφῆς ἐκ τῶν σπανίων, ἡ ὁποία δέσποσε ἐπὶ μία τριακονταετία στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας (1936-1966), μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ στολίσθηκε ἀπὸ τὸν Δωρεοδότη Κύριο, ὥστε νὰ προσφερθῆ θυσία ζῶσα καὶ εὐάρεστη στὸν Θρόνο τῆς θείας Μεγαλωσύνης καὶ νὰ μᾶς καταλίπη βαρεῖα κληρονομία. Ἡ Βιογραφία αὐτὴ ἀποτελεῖ προανάκρουσμα εἰδικῆς ἐκτενοῦς μελέτης, τὴν ὁποίαν σὺν Θεῷ συγγράφουμε, ὥστε νὰ παρουσιασθῆ ἡ μεγάλη αὐτὴ φυσιογνωμία στὶς διαστάσεις ποὺ τῆς ἀξίζουν καὶ νὰ γνωστοποιηθοῦν ἡ προσφορά, οἱ ἀγῶνες καὶ τὸ ἔργο της, καὶ μάλιστα τὸ συγγραφικὸ, γιὰ τὴν καλύτερη γνῶσι τῆς ἱστορίας καὶ τῆς εὐθύνης μας.

Στὴν ἐνότητα τῶν «Ἐπισήμων Κειμένων» συνεχίζεται ἡ δημοσίευσις μερικῶν ἀκόμη σπουδαίων κειμένων ἀρχικὰ τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων» γιὰ τὴν ἀντικανονικότητα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖο ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔβλαψε ἢ καὶ ἐξοβέλισε ὀλοσχερῶς τὴν Νηστεία τῶν Ἁγίων Αποστόλων· μάλιστα, στὰ δημοσιευόμενα κείμενα περιλαμβάνεται τὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἰδρύσεως τῆς «Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1926 καὶ τῆς ἐξαγγελίας οὐσιαστικὰ τῆς ἐπισήμου Ἀποτειχίσεως ἀπὸ τοὺς ἀμετανοήτους καὶ διῶκτες Καινοτόμους, διὰ τῆς συστάσεως ξεχωριστῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀργάνωσεως πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ἐχει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ πολλαπλὴ βαρῦτητα τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἀμέσως ἐπόμενο διάστημα μεγάλη Ἀντιπροσωπεία τῆς νεοσυσταθείσης Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἡ ὁποία περιελάμβανε καὶ Ἐπιτροπὲς Γυναικῶν καὶ Νέων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιᾶ, τὴν

Κηφισιά καὶ τὸ Φάληρο, ἔγινε δεκτὴ σὲ ἀκρόασι ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως Παῦλο Κουντουριώτη στὸ Προεδρικὸ Μέγαρο, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύει ὅτι ἡ δυναμικὴ πού αὐτοὶ ἐξέφραζαν καὶ ἐκπροσωποῦσαν ἐλαμβάνετο σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, ἀνεξαρτήτως ἀποτελεσμάτων, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία τῆς χώρας. Ἡ δὲ ἀποδοχὴ τοῦ Ἀγῶνος ἀπὸ τοὺς ἀγνοοῦς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς καὶ Ἑλληνες Πατριῶτες ἦταν συγκινητικὴ.

Στὴν ἐνότητα «Ἄρθρα καὶ Ἐπιστολὲς στὸν Τύπο» δημοσιεύονται χαρακτηριστικὰ κείμενα-μαρτυρίες γιὰ τὴν σοβαρὴ δημόσια συζήτησι περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Μεταθέσεως τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς ἀπόδειξι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Ἑορτολογικοῦ σάλου πού προξένησαν οἱ Καινοτόμοι, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς συνεχιζόμενους διωγμοὺς καὶ τὰ καταπιεστικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς διώκτες τους, καθὼς καὶ γιὰ τὴν παρακολούθησι τῶν ἐξελίξεων στὸ πρεσβυγενὲς Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας, ὅπου ἡ ἀνάδειξι τοῦ Μελετίου Μεταξάκη μόνον βλαπτικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία προεμήνυε, παρὰ τίς ἐκφραζόμενες ἐλπίδες περὶ τοῦ ἀντιθέτου.

Τέλος, στὴν ἐνότητα γιὰ τίς Ἐκδόσεις τοῦ ἔτους 1929, παρουσιάζονται σύντομα, ἀλλὰ περιεκτικὰ καὶ μὲ παραθέσεις ἐνδεικτικῶν ἀποσπασμάτων, κάποια ἰδιαίτερος σημαντικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶχαν κυκλοφορήσει τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἐναντίον τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, τόσο ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν εὐλαβῶς ἐμμενόντων στὴν Ἑορτολογικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πιὸ χαρακτηριστικὸ τὸ κλασσικὸ καὶ ἀξεπέραστο βιβλίον τοῦ Γρηγορίου Εὐστρατιάδου «*Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου*», ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Καινοτομίας, μὲ ἀναφορὰ στὸ ἐξαιρετικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ ἢ καὶ προφητικὸ γιὰ τίς ἀλήθειες πού ἐκφράζει «*Υπόμνημα*» τοῦ μητροπολίτου Κασσανδρείας Εἰρηναίου.

Ἡ συγκέντρωσις, ἐπιμέλεια, καταγραφή καὶ παρουσίασις τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ παρόντος τεύχους μας πραγματοποιήθηκε μὲ κόπο καὶ εὐσυνειδησία, καὶ μὲ πλήρη ἐπίγνωσι τῆς σοβαρότητός του καὶ τῆς εὐθύνης πού συνεπάγεται.

Δὲν πρόκειται, νομίζουμε, μόνον γιὰ ἱστορικὸ χρέος δημοσιοποιήσεώς του, ἀλλὰ καὶ γιὰ πνευματικὸ καθήκον πρὸς διαφύλαξιν καὶ μετάγγισι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μηνύματος πού αὐτὸ κομίζει καὶ πού εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀκουσθῇ καὶ τώρα· διότι παραμένει τὸ ἴδιο ἐπίκαιρο καὶ σημαντικὸ ἀπὸ κάθε ἄποψι ἀκόμη καὶ σήμερα.

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης
Δεκέμβριος 2017

ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΤΙΑ 1925 - 1935¹

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Η ιστορία τῶν ἀγώνων τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού δὲν ἀποδέχτηκε τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἐορτάζει κατὰ τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο, εἶναι ἱστορία λαμπρὴ, κεκοσμημένη μὲ αἶμα καὶ διώξεις.

Μία χαρακτηριστικὴ θρησκευτικὴ ἐορτὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ὀρθόδοξοι ἀγωνιστὲς ὁμολογοῦσαν τὴν ἀγία ἐμμονή τους στὰ πάτρια, ὑπῆρξε αὐτὴ τῶν ἀγίων Θεοφανείων τοῦ Κυρίου μας.

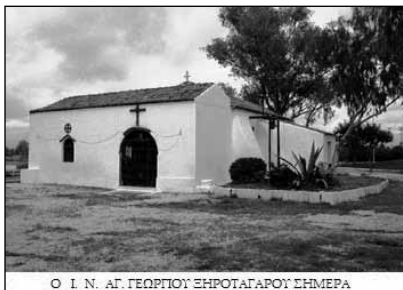
Περίπου πρὶν ἀπὸ 90 χρόνια, στὶς 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1924, ἦταν ἡ τελευταία φορὰ πού ἐόρτασαν ἐνωμένοι οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ἀκολούθησε ἡ ἐπάρατος Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, ἡ ὁποία τοὺς δῖχασε καὶ τοὺς διχάζει μέχρι σήμερα.

1925

Τὰ πρῶτα Θεοφάνεια, τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες ἐόρτασαν χωριστά, στιγματίστηκαν ἀπὸ τὴν κρατικὴ βία μὲ τὴν ὑποκίνηση καὶ τὶς «εὐλογίες» τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Ἡ τελετὴ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ εἶχε προγραμματιστεῖ νὰ γίνεῖ στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ξηροταγάρου στὸ Πα-

1. Τὸ παρὸν ἄρθρο εἶχε δημοσιευθεῖ στὸ Ἰστολόγιο «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ» πρὸ τετραετίας. Δημοσιεύεται ἐνταῦθα τροποποιημένο καὶ ἐπηυξημένο μὲ νέα στοιχεῖα.

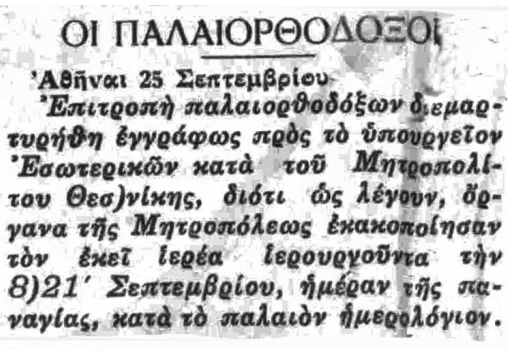

λαιό Φάληρο, με λειτουργό τον αείμνηστο Ίερέα π. Ιωάννη Φλώρο. Όμως εισέβαλε στρατός και διέλυσε το πλήθος των πιστών με τη βία και έγιναν πολλές προσαγωγές².

**Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΧΟΡΟΦΥΛΑΚΗΣ
ΕΠΕΤΕΘΗΣΑΝ ΚΑΤΑ ΗΣΥΧΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΣΚΗΝΑΙ ΠΡΟΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΠΡΟΣΤΗΤΟΣ. - Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ
ΣΚΡΙΠ 19-1-1925**

1926

Τὸ ἐπόμενο ἔτος δὲν ὑπῆρξε ἰδιαίτερη κινητικότητα καὶ ὅπου συνεκεντρώθησαν Γνήσιοι Ὁρθοδόξοι (Παλιορθοδόξοι, ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦσαν οἱ ἐφημερίδες) ἐπενέβη ἄμεσα ἡ Ἀστυνομία. Διαβάζουμε σὲ γνωστὴ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα: «*ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΡΘΟΔΟΞΩΝ*. Τὸ παρελθὸν μεσονύκτιον ὁμὰς Παλιορθοδόξων συνεκεντρώθη εἰς τὸν παρὰ τὰ Σεπόλια ναὸν διὰ τὴν ἐορτάση

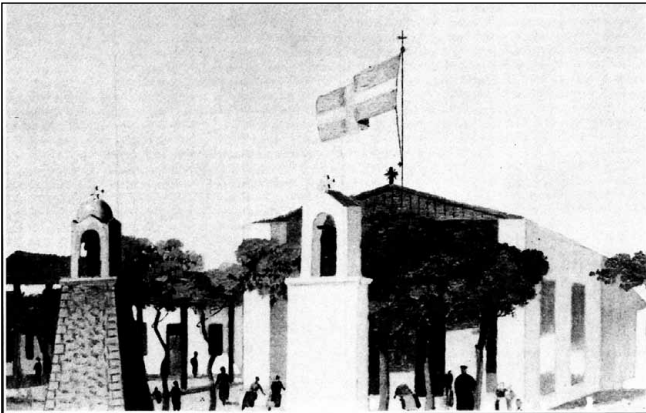
ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ (26-9-1926)

2. Λεπτομέρειες γιὰ τὸν ἐορτασμὸ τῶν Θεοφανείων στὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος «ΣΚΡΙΠ» (τῆς 19ης καὶ 25ης/1/1925) καὶ στὸ Περιοδικὸ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» (Ἰαν.-Μαρ. 1977).

τὰ Θεοφάνεια κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ἀστυνομικὴ δύναμις ἐκ τοῦ 12^{ου} τμήματος Ἀσφαλείας σπεύσασα εἰς τὸν ναὸν διέλυσε τούτους ἄνευ ἐπεισοδίου»³.

1927

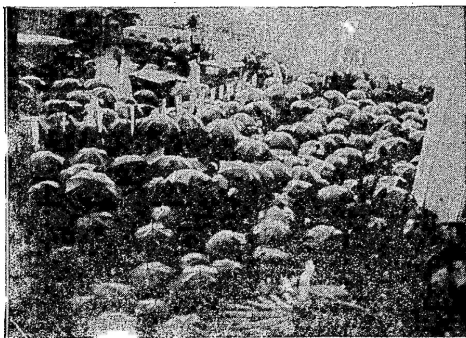
Τὴν χρονιά ἐκείνη, ἡ τελετὴ τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων ἐτοιμάζεται νὰ γίνῃ ὀργανωμένα καὶ ὑπὸ καλύτερες συνθήκες πάλι στὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ξηροταγάρου. Ἡ νεοσυσταθεῖσα «Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν» προσκαλεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἡ συμμετοχὴ στὴν τελετὴ εἶναι τεράστια. Ἀπὸ τίς 5 τὸ πρωὶ πλήθη πιστῶν συγκεντρώνονται στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ προσέρχονται στὸ Παλαιὸ Φάληρο μὲ λεωφορεῖα καὶ τράμ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀρνεῖται τὴν τελευταία στιγμή νὰ παραχωρήσῃ τὸν Ναὸ καὶ οἱ ὑπεύθυνοι καταφεύγουν στὸν κοντινὸ Ναῦσκο τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Παλαιοῦ Φαλήρου⁴, ὁ ὁποῖος κατακλύζεται ἀπὸ μέγα πλῆθος πιστῶν, παρὰ τὴν καταρρακτώδη βροχὴ.

Ο Ι. Ν. ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑΣ Π. ΦΑΛΗΡΟΥ ΤΟ 1930 (ΠΗΓΗ: <http://inagiasvarvaras.blogspot.gr>)

3. ΕΜΠΡΟΣ (19-1-1926).

4. Ἰδιοκτησία τότε τοῦ δημοσιογράφου καὶ πολιτικοῦ Γεωργίου Πάπ (1874-1946).

Τὸ πλήθος, διὰ γαυδαίαν βροχὴν πασακολουθεῖ τὴν παραδύσιν τοῦ Σταυροῦ
ΣΚΡΠΗ 20-1-1927

Κοινότητος ἐπισκέπτονται ἐσπευσμένα τὸν τότε Ὑπουργὸ Ἐσωτερικῶν Παναγιῇ Τσαλδάρη καὶ καταφέρνουν νὰ ἀποσπάσουν ἄδεια, καὶ ἔτσι ἡ ἀστυνομία ἀφήνοντας τοὺς Γνησίους Ὀρθοδόξους νὰ ολοκληρώσουν τὴν τελετή.

Ἡ πορεία πρὸς τὴν ἐξέδρα εἶναι μεγαλοπρεπὴς μὲ τὴν συμμετοχὴ ἰδωτικῆς φιλαρμονικῆς μάντας, λαβάρων, ἑξαπτερύγων καὶ χιλιάδων πιστῶν.

Προεξάρχων τῆς πομπῆς ὁ π. Χριστόφορος⁵, ὁ ὁποῖος ἔριξε καὶ τὸν Σταυρὸ στὴν τρικυμισμένη θάλασσα⁶.

5. Ἴσως πρόκειται γιὰ τὸν π. Χριστόφορο Ψαλίδα, λειτουργὸ τῆς Μάνδρας κατὰ τὸν θανάσιμο τραυματισμὸ τῆς Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης Ρούττη τὸν Νοέμβριον τοῦ 1927.

6. Λεπτομέρειες στὶς ἐφημερίδες «ΣΚΡΠΗ» καὶ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» τῆς 20ῆς/1/1927.

Ἡ ἀστυνομία ὁμως δὲν ἄργησε νὰ ἐμφανισθεῖ καὶ ὁ ἐπικεφαλῆς ἀνθυπομοίραρχος ἐνημερώνει τοὺς ὑπευθύνους, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψει τὴν πορεία πρὸς τὴν μαρίνα τοῦ Φλοίσβου καὶ τὴν κατάδυσι τοῦ Σταυροῦ. Τελικῶς δύο μέλη τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ 20-1-1927

1928

Τὴν χρονιά αὐτὴν ὁ ἑορτασμός ἦταν λαμπρότερος καὶ ἔγινε χωρὶς ἀπρόοπτα, καθὼς οἱ ἀρχές εἶχαν δώσει τὴν σχετικὴ ἄδεια στὸν τότε Πρόεδρο τῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. ἀείμνηστο Γρηγόριο Εὐστρατιάδη. Ἡ Ἑορτὴ ἔγινε πάλι στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ ὁ κόσμος ποὺ συγκεντρώθηκε (ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν Νομὸ Ἀττικῆς) πλησίασε τὶς δεκαπέντε χιλιάδες!

Τῆς Λιτανείας καὶ Τελετῆς τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ προεξῆρχε ὁ μακαριστὸς Γερμανὸς Βαρυκόπουλος (τότε Ἀρχιμανδρίτης⁷ καὶ μετέπειτα Ἐπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Κυκλάδων), συμπαραστατούμενος ἀπὸ ἄλλους τέσσερις Ἱερεῖς. Ἡ κατάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἔγινε στὴ θέση «Μπάρ» τῆς ἀκτῆς τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Ἐόρτια ὁμιλία ἐκφώνησε κάποιος Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος ὀνόματι Ἰωακείμ⁸.

7. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου τὸν βρίσκει Ἐφημέριο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀλεξάνδρου Π. Φαλήρου.

8. Λεπτομέρειες στὴν ἐφημερίδα «ΣΚΡΠΠ» τῆς 20ῆς/1/1928.

1929

Όπως και την προηγούμενη χρονιά, τὰ Θεοφάνεια τοῦ 1929 ἐορτάστηκαν στὸ Ἐκκλησιάκι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας μὲ τὴν ἴδια λαμπρότητα καὶ χωρὶς ἀπρόοπτα⁹.

1930

Ὁ ἐορτασμός τῶν Θεοφανείων ἔγινε ὡς συνήθως στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, στὸν ὁποῖο συγκεντρώθηκαν περὶ τοὺς δέκα χιλιάδες πιστοί, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἦρθαν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία

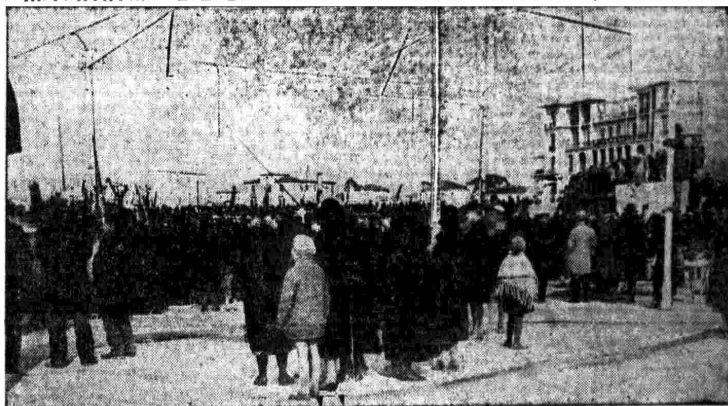
Ἡ ΕΩΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΜΕ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Χθὲς τὴν 11' 30' πρωΐνῃ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ καὶ εἰς τὸ Μπάρ ἐγένετο ἡ κατάδυσις τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ τῶν πειλογομετρολογικῶν (τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν) ἐν ἐγγύῃ ἐπισημοῦται. Πλέον τῶν 10 χιλιάδων ἄλλοι μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ χωρικοὶ εἶχον συρτάσει ἵνα δωρτάσουν τὰ Θεοφάνεια, ἡ ἐορτὴ τῶν ὁποίων ἐγένετο εἰς τὴν ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Βαρβάρας, ἔπειτα μετὰ νεράϊως κατανύξεως ἐπ' αἴθῃ ἢ ἀκούσῃ τῆς.

Ὁ ἐν Φαλήρῳ ὁμιλῶν ἀγγλικὸς στόλος διὰ κανονικοβολισμῶν τῆς Νιναρχίδος ἐχαιρέτισε τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ. Μετὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ δ' ἄσποδος διελύετο συναποκομίζων ἄγρια μὲν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ 20-1-1929

**ΟΙ ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΩΡΤΑΣΑΝ ΧΘΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΥΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ
ΥΠΕΡ ΤΑΣ 10.000 ΠΙΣΤΩΝ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣ ΙΝ ΤΗΝ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑΝ
Η ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΝΕΠΟΙΗΣΕ ΚΑΤΑΦΛΗΞΙΝ**

Τὰ κληθεὶ συγκεντρωμένα πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ «Μπάρ» ἐν ἀνεμνίῃ τῆς ἱερᾶς πομπῆς διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ΣΚΡΙΠ 20-1-1929

9. Λεπτομέρειες στὴν ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ» τῆς 19ης καὶ 20ῆς/1/1929.

ΟΙ ΕΜΜΕΝΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ

τὴν προηγούμενη νύκτα καὶ διανυκτέρευσαν στὸ προαύλιο τοῦ Ναοῦ παρὰ τὸ δριμύ ψῦχος!

Ἀπὸ τῶν πρωϊνῶν ἀκόμη ὥρῶν πλῆθη εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων ἐμμενόντων εἰς τὸ πάτριον ἡμερολόγιον ἐσπευδον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς πρὸς τὸν ἐν Παλαιῷ Φάληρῳ καὶ ἐναντι τοῦ Μπαρ, ἰδιωτικὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Βερβέρας, ὅπου θὰ ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία τῶν Θεοφανείων. Τὴν λειτουργίαν ἐπέλουν δύο ἀρχιμανδρίται καὶ τέσσαρες ἱερεῖς ἐνῶ χερὲς βυζαντινῶν ψαλτῶν ἔψαλλε τὰ κατανυκτικὰ τροπάρια τῆς ἑορτῆς.

Ὅλος ὁ ναὸς, ὁ περίβλετος αὐτοῦ καὶ αἱ περὶ τὸν ναὸν ἀκόμη ἔδοι εἶχον πλημμυρίζει ἀπὸ πιστοῦς, οἱ ὅποιοι παρηκολούθουν μετὰ κατανύξεως τὴν θείαν μυσταγωγίαν.

Εἰς δέκα χιλιάδας περίπου ὑπελαγίζονταί εἰ πιστοί, οἱ μεταθέντες χθὲς εἰς Παλαιὸν Φάληρον χάριν τῆς τελετῆς τῶν Θεοφανείων.

Μετὰ τὴν ἀκλουθίαν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ εἰς ἓκ τῶν ἀρχιμανδριτῶν ρίπτει τὸν Τίμιον Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῶ ἡ μουσικὴ παικνίζει ἑορταστικὰ ἐμβατήρια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πόντε ζαῦγη περισσεπρῶν δεδεσμένων διὰ πικρολεούκων ταινιῶν, ἐξακολουθῶνται. Οἱ κάτωθι τῆς ἐξέδρας ἀναμένοντες ναῦται τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ὀρμεύν καὶ συλλαμβάνουν τὴν ταινίαν, δι' ἧς εἶναι δεδεμένες ὁ Σταυρὸς. Τὸ θέαμα εἶναι γραφικώτατον Ὅλον ἐκείνο τὸ πλῆθος γονυπετεῖ καὶ ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναλαμβάνει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν εἰῃ αὐτοῦ τῆ δυνάμει.

ΣΚΡΙΠ 20-1-1930

Στόν έορτασμό συμμετείχαν δύο Αρχιμανδρίτες και τέσσερις Ίερείς, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων δὲν ἀναφέρονται. Παρατίθεται στὴν προηγούμενη σελίδα (κάτω) ἓνα ἀπόσπασμα τῆς περιγραφῆς τῆς Ἑορτῆς ἀπὸ τὴν γνωστὴ ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ»¹⁰.

1932

Τὸ 1931 δὲν πραγματοποιήθηκε ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως, εἴτε λόγῳ ἀπαγορευτικῶν μέτρων, εἴτε πιθανότατα λόγῳ τῆς πολυήμερου θαλασσοταραχῆς, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας βυθίσθηκαν ἐκεῖνες τὶς μέρες ἀρκετὰ πλοῖα καὶ λέμβη¹¹. Τὸ 1932 ὁ κόσμος ἦταν ὑπερδιπλάσιος τῶν προηγουμένων ἐτῶν καὶ ἐκτιμήθηκε σὲ περίπου τριάντα χιλιάδες!

ΕΤΟΣ Α. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 39		ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜῆΣ	
Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ			
ΘΗΣΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΗΣΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΗΣΤΙΑΝΩΝ			
ΕΠΙΜΕΤΡΗΣΤΗΣ Παναγιώτης Ζ. Πατριάρχης	Διακονοῦντες ἐκ τῆς ἐκκλησίας κ. τῶν κ. τῶν Πατριάρχων, Π. Πατριάρχης καὶ Δ. Καθηγουμένων	ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΜΜ. ΧΑΝΙΩΤΗΣ	Διευκρινίς ἡ Γραμματεῖα τῆς Πατριαρῆς Ἡεροῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως
Σήμερον καὶ κραστὴ τῆς παραδόσεως αἱ ἐπιδηλοῦντες ἐβίη τις βίβη ἐπαγγελίῳ σου ὁ σφοδρῶτατες εἶπε διὰ τοῦ λόγου εἶπε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν (Α. Π.) ἀνάθεμα εἶπαι.		«Σὺ δὲ μέν ἔν σὲ ἑσθῆς, εἰδὸς παρὰ τίνος (Ἀπόστ. Παῖλος) ἡμῶν».	
ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΥΧΗΘΕΝΤΑΣ ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΜΑΣ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ ΕΓΚΑΡΔΙΩΣ, ΑΝΤΕΥΧΟΜΕΝΟΙ			
Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΠΑΔ. ΦΑΛΗΡΟΝ			
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΠΙΣΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΥΝΒΡΕΥΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΑΒΤΗΝ ὁ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ-ΘΕΩΜΑ ΠΡΗΡΕΣ ΧΑΡΑΝΥΣΣΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑΣ			

Στὴν τελετὴ (μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, ποῦ ἔγινε πάλι στὴν Ἁγία Βαρβάρα) συμμετεῖχαν οἱ Ἁγιορεῖτες Ἱερομόναχοι Ἀκάκιος Παππᾶς (μετέπειτα Ἐπίσκοπος Ταλαντίου τῶν Γ.Ο.Χ.) καὶ Γεράσιμος Διονυσιάτης¹², καθὼς καὶ ὁ π. Νικόλαος Κοντός, ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων¹³.

10. Λεπτομέρειες στὴν ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ» τῆς 20ῆς/1/1930.

11. Βλ. ἐφημερίδα «ΠΑΤΡΙΣ» (20-1-1930), στὴν ὁποία διαβάζουμε πὼς ἡ πολὺήμερος τρικυμία κόπασε τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων μὲ τὸ πάτριον ἡμερολόγιο.

12. Βλ. περιοδικὸ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» (Ἰαν. – Μάρ. 1977, σελ. 20-30).

13. Λεπτομέρειες στὴν ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα «Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» τῆς 11ῆς [24ῆς]/1/1932.

1933

Τὴν χρονιά αὐτὴν τὰ Θεοφάνεια τελέσθηκαν μετὴν ἀρμόζουσα τάξη στὸν ἱερό Ναὸ τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης στὸ Παλαιὸ Φάληρο¹⁴. Στὴν τελετῇ, ἡ ὁποία ξεπέρασε κάθε προηγούμενο μετὴ συμμετοχῇ σχεδὸν σαράντα χιλιάδων πιστῶν, οἱ

Ἄλλὰ δὲν ἦσαν μόνον τὰ τραῦμα καὶ τὴν ἀλλοφροσύναν ποὺ μετέφεραν ἀσραβελήθδον ἔλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον. Κατὰ μῆκος τῆς μεσογειοῦ γραμμῆς Φαλήρου, κατὰ μῆκος τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς μεταξὺ τῶν δύο Φαληρίων, ἀπὸ τῆς Καστέλλας ἀκόμη μακρῶν, πολυάριθμοι σειροὶ θιάζοι, παρέες, ζεύγη, ἀλλὰ καὶ μεμονωμένα ἄτομα, πῆγαιναν περπατώντας πρὸς τὸ κοινὸν τέρμα. Ἐργούλες ποὺ μάλιστα μποροῦσαν νὰ σύρουν τὰ πόδια τῶν γεροντάκια τὸ ραβδί τῶν ὁποίων ἐλύγιζε ὑπὸ τὸ βάρος τῶν γερασμένων σωματιῶν, ἀκόμη καὶ ἀνάπηροι, ἀκόμη καὶ μητέρες μετὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά, ἀκόμη καὶ ξυπόλυτα παιδιὰ, περπατοῦσαν ὄρες, διήνυαν χιλιόμετρα δρόμους ἄλλοι γιατί τὸ... εἶχαν τάμα, ἄλλοι γιατί ἀπλῶστα δὲν εἶχαν τὰ ὄλικά μέσα τῆς μεταφορᾶς.

Ἐν τούτοις, καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δευτεροὶ τραβοῦσαν ἀγογγύστως τὸ βρόμιον τῶν, μετὰ ἱκανοποίησιν, μετὰ ἐγκαρτέρησιν, ἀκόμη καὶ μετὰ ἐνθουσιασμὸν ποὺ θύμιζε κάπως τὴν πίστιν τῶν...πρῶτων χριστιανῶν.

Ἡ μόνη τῶν ἀγωνία ἦτο νὰ εὐχάσων ἕσπον τὸ δυνατόν ἐγκαίρως.

ΠΑΤΡΙΣ 20-1-1933

14. Ἄλλες ἐφημερίδες ἀναφέρουν ὡς τόπο τελέσεως τῆς εορτῆς τὴν Ἁγία Βαρβάρα.

όποιοι γεμάτοι ζήλο κατέφθασαν με κάθε τρόπο.

Στην εόρτιο Θεία Λειτουργία συμμετείχαν οι Αρχιμανδρίτες Γεδεών Πάσιος¹⁵, Ευγένιος Λεμονής, Νικόλαος, Βασίλειος Σακελλαρόπουλος, Ίταριων Ούζουνόπουλος, Ακάκιος Παππᾶς και Γεώργιος, καθώς και πολλοί Ίερείς, Διάκονοι και Μοναχοί.

Μετά τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἡ ἀστυνομία ἐπιτέθηκε σὲ μερίδα πιστῶν, οἱ ὅποιοι εἶχαν κατευθυνθεῖ πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν¹⁶.

¹⁵. Ὁ μετέπειτα (καὶ ὑπὸ μόνον τοῦ Βρεσθῆνης Ματθαίου χειροτονηθεὶς) ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου Σπυρίδων (1888-1963).

¹⁶. Λεπτομέρειες στὶς ἐφημερίδες «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ», «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ», «ΠΑΤΡΙΣ» καὶ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» τῆς 20ῆς/1/1933.

1934

Λαμπρὴ τελετὴ ἐπιτελέστηκε καὶ ἐκεῖνο τὸ ἔτος μὲ ἀνταπόκριση καὶ φωτογραφίες σὲ πολλὰς ἐφημερίδες, ἐνῶ δὲν ἔλλειψαν καὶ τὰ εἰρωνικὰ σχόλια σὲ μερικὰς ἀπὸ αὐτὰς.

Οἱ Παλαιορθόδοξοι ἐπιμένουν εἰς τὰ... Πάτρια. Οὕτω χθὲς δεκάτην ἐνάτην Ἰανουαρίου, ἐώρτασαν τὰ Θεοφάνεια εἰς τὸ Φάληρον, ὑπὸ τὰ ἐκπληκτὰ βλέμματα τῶν συρρεουσάντων περιέργων, οἱ ὁποῖοι παρατήρουν, ὅτι ὁ πολὺς κόσμος τὴν παθίνει τὸ καλοκαίρι, ἐνῶ οἱ παλαιοημερολογίται τὴν παθίνουν τὸν χειμῶνα

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ 20-1-1934

Ἡ ἐορτὴ Ἀκολουθία τελέστηκε στὸν ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ποὺ συμμετεῖχε ὑπερέβαινε τὶς δεκαπέντε (κατ' ἄλλους τὶς εἴκοσι πέντε) χιλιάδες.

Συμμετεῖχαν δεκαεπτὰ Ἱερεῖς καὶ πολλοὶ ἐπιφανεῖς λαϊκοί, ἀγωνιστὲς τῶν Πατριῶν Παραδόσεων, ὅπως ὁ Γρηγόριος Εὐστρατιάδης, ὁ Ἐμμανουὴλ Χανιώτης (μετέπειτα Μάρκος Μοναχός) καὶ ἄλλοι.

Στὴν Ἐορτὴ ἀναφέρθηκαν ὅλες σχεδὸν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, στὶς ὁποῖες δημοσιεύτηκαν καὶ ἀρκετὲς φωτογραφίες.

Σὲ μία ἀπὸ αὐτὲς (τὴν ὅποια βλέπουμε ἀμέσως παρακάτω) διακρίνονται πέντε Ἱερεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος ἐξ ἀριστερῶν εἶναι ὁ μακαριστὸς Ἀκάκιος Παπᾶς.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ. — Μία ἀκόμη εἰκὼν ἀπὸ τὰ Θεοφάνεια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τὰ ὅποια εορτάσθησαν χθὲς πανηγυρικῶς, εἰς τὴν ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας Μυρτιώτισσας, ὅπου συνεκεντρώθησαν χιλιάδες Χριστιανῶν ἐμμενόντων εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ὁ χθεσινὸς εορτασμός εἶνε συγχρονισμένος μετὰ Θεοφάνεια τῶν Πατριαρχείων Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, τῶν ἐκκλησιῶν Βουλγαρίας, Ρωσσίας, Πολωνίας, Ἁγίου Ὁρους κ.λπ. Τῆς ἱερᾶς πομπῆς προηγείτο ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 20-1-1934

Νὰ σημειωθεῖ δέ, πὼς ἐκείνη τὴν χρονιά δὲν σημειώθηκε κανένα ἔκτροπο ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, διότι Πρωθυπουργὸς ἦταν ὁ Παναγῆς Τσαλδάρης (ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκλεγεῖ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ψήφων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν)¹⁷.

1935

Τὸ 1935 ὑπῆρξε τὸ τελευταῖο ἔτος, ποὺ οἱ πρῶτοι ἐργάτες τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐόρτασαν ἄνευ Ἐπισκόπων. Ἡ Τελετή, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν ἑνδεκα Ἱερεῖς, ἔγινε καὶ πάλι στὸ Παλαιὸ Φάληρο μὲ συμμετοχὴ μεγάλου πλήθους πιστῶν.

¹⁷. Λεπτομέρειες στὶς ἐφημερίδες «Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» τῆς 15ης [28ης]/1/1934, «ΕΣΠΕΡΙΝΗ» καὶ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» τῆς 20ῆς/1/1934.

Εκείνη τήν χρονιά έγινε και δεύτερη, παράλληλη, τελετή στο κέντρο τής Αθήνας, και συγκεκριμένα στον ιερό Ναό του Μεγάλου Αθανασίου στο Θησεΐο, και εκεί με μεγάλη επίσης συμμετοχή πιστών¹⁸.

¹⁸. Λεπτομέρειες στις ἐφημερίδες «ΣΑΛΠΙΞ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» τῆς 14ης [27ης]/1/1935 καὶ «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» τῆς 20ῆς/1/1935.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ δεκαετής αὐτὴ ὁμολογιακὴ παρουσία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων στὴν Τελετὴ τῶν Θεοφανείων εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα πέραν ἀπὸ τὴν ὀφειλομένη μαρτυρία Πίστεως, νὰ διεγερθοῦν συνειδήσεις καὶ νὰ πλαισιώσουν τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα νέοι μαχητὲς καὶ ὁμολογητὲς, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἅγιος πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης καὶ Καύχημα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

N. M.

Ἐπίσκοπος Μαγνησίας Χρυσόστομος Νασλίμης (1910-1973)

Ο Ἐπίσκοπος Μαγνησίας Χρυσόστομος, κατὰ κόσμον Χρήστος Νασλίμης, γεννήθηκε στὸν Βόλο τὸ ἔτος 1910. Οἱ γονεῖς του, Ἐμμανουήλ καὶ Εὐαγγελία, ἐκοιμήθησαν νωρὶς ὅταν αὐτὸς ἦταν τριῶν ἢ πέντε ἐτῶν, καὶ τὴν ἀνατροφήν τοῦ ὀρφανοῦ ἀνέλαβε ἡ εὐσεβῆς θεία του Γλυκε-

ρία, μίᾳ ἀφιερωμένη ψυχῇ ποῦ ζοῦσε ὁμῶς στὸν κόσμον, στὸν συνοικισμό Παλαιῶν. Αὐτὴ μετέδωσε στὸν μικρὸ Χρῆστο τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς εὐσεβείας, τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς τιμιότητος καὶ ἐργατικότητος.

Ὅμως, ἡ θετὴ μητέρα τοῦ Χρήστου ἐκοιμήθη ὅταν αὐτὸς εἶχε φθάσει στὴν ἐφηβεία. Παρὰ τὴν δευτέρην ὀρφάνια του, αὐτὸς ὡς φιλομαθῆς καὶ θαρραλέος περᾶτωσε τὴν ἐκπαίδευσή του καὶ φοίτησε σὲ Ἐμπορικὴ Σχολή, ἐργαζόμενος παραλλήλως σὲ παραγγελιοδοχικὰ γραφεῖα τοῦ Βόλου, καὶ τελειοποιούμενος στὴν γνώση τῆς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς γλώσσης.

Σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν βρῆκε νέα ψυχομητέρα, τὴν κα Ἀσπασία, ἡ ὁποία πρόσφατα τότε εἶχε χάσει τὸν μονακριβὸ γιὸ τῆς καὶ τελικὰ ἐκοιμήθη τὸ 1952 ὡς Μοναχὴ Ἐλευθερία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, περὶ τὰ 1930, ὁ Χρῆστος Νασλίμης

συνδέθηκε με τὴν δημιουργηθεῖσα Ἐνορία τοῦ Πατρί-
ου Ἡμερολογίου στὸν Βόλο, πρὸς τιμὴν τῆς Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου καὶ συνέγραψε μάλιστα Πραγματεία περὶ
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Ἐκτοτε ἀφιέρωσε ὅλη
τοὺ τὴν ζωὴ στὴν Ἐκκλησία καὶ μάλιστα στοὺς Γνησί-
ους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ὀλόψυχα
ὑπηρετήσε.

Ἦδη ἀπὸ τὸ 1931 ἀρθρογραφοῦσε στὸν τύπο, τοπικὸ
καὶ ἐκκλησιαστικὸ, ἐπὶ θρησκευτικῶν θεμάτων, με σπά-
νια σοβαρότητα καὶ ἐμβρίθεια, με τρόπο καὶ λεκτικὸ
ἄψογο καὶ χάρη ἀπαράμιλλη. Τὰ κείμενά του, τὰ ὁποῖα
ἀνέρχονται σὲ πολλὲς δεκάδες ἢ καὶ ἑκατοντάδες, εἶτε
σύντομα εἶτε ἐκτενῆ, ἀσχολοῦνται με πλούσια καὶ εὐρεία
ἐκκλησιαστικὴ θεματολογία καὶ καλύπτουν ἐπαρκῶς
οὐσιαστικὲς ἐκκλησιαστικὲς καὶ ποιμαντικὲς ἀνάγκες.

Ὁ νεαρὸς Χρῆστος συνδέθηκε με τὴν οἰκογένεια τῶν
Ἀδελφῶν Ζωγράφου (Θεοδοσίου καὶ Γλυκερίας), στὴν
αὐτὴ τῆς οἰκίας τῶν ὁποίων εὐρίσκετο ὁ Ναὸς τῆς Κοι-
μήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ἀνετέθη ἡ ἔκδοση τῶν πο-
λύτομων Ἐρμηνευτικῶν Ὑπομνημάτων στὶς Ἐπιστολὲς
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τὶς λοιπὲς Καθολικὲς Ἐπι-
στολὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὰ ὁποῖα εἶχε συγγράψει
ὁ κεκοιμημένος Ἀδελφός τους Θεόδωρος († 1921), Καθη-
γητῆς Θεολογίας, καθὼς καὶ τόμους Κυριακοδρομιῶν.
Ἡ ἀπαιτητικὴ αὐτὴ ἔκδοση ἀποτέλεσε ἕναν πραγμα-
τικὸ ἄθλο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού ἀπεδείκνυε τὶς ἱκα-
νότητες, τὴν συγκρότηση ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν
διάδοση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ νεαροῦ ἀκόμη Χρή-
στου Νασλίμη. Ὁ Θεοδόσιος Ζωγράφος τὸν κατέστησε
ἐπίσης στὴν Διαθήκη του διαχειριστῆ, ὁμοῦ με ἄλλα δύο
πρόσωπα, τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ
τῆς διωρόφου οἰκίας πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἀκόμη τοῦ κληρο-
δότησε τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴ τους βιβλιοθήκη, θεωρῶν
τοῦτον «πνευματικὸν υἱόν» του.

Ὁ νεαρὸς Χρῆστος Νασλίμης ἦταν ὄντως εὐρυμαθέ-

στατος, μὲ πνεῦμα σπινθηροβόλο, καὶ μὲ μία τεράστια μνήμη. Ἐμπλούτιζε δὲ τὶς γνώσεις του διαρκῶς μὲ τὴν ἱερά μελέτη. Ἀρκετὰ ἀργότερα, τὸ 1946, ὡς Κληρικός, εἰσήχθη καὶ ἐφοίτησε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, χωρὶς ὅμως νὰ περατώσει τὶς σπουδές του καὶ νὰ καταστεῖ πτυχιούχος, λόγῳ τοῦ ὅτι ἦταν Παλαιοσημερολογίτης!

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1936 ὁ Χρῆστος Νασλίμης κατῆλθε στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ συμμετάσχει ὡς ἀντιπρόσωπος Παραρτήματος Βόλου στὸ Πανελλήνιο Συνέδριο τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τὸ ὁποῖο πραγματοποιήθηκε στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Μαρίνης Πειραιῶς. Τότε ὅμως ἦταν πού κυριολεκτικῶς συνελήφθη, γιὰ νὰ μὴ δια-

φύγει, ἀπὸ τοὺς προσχωρήσαντας πρὸ ἔτους στὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο Ὁμολογητᾶς Ἀρχιερεῖς Δημητριάδος Γερμανὸ (Μαυρομμάτη) καὶ Ἅγιο πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο (Καβουρίδη), καὶ ἀφοῦ ἐκάρη Μοναχὸς ἀπὸ τὸν Πνευματικὸ του πατέρα Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιο Παππᾶ, τὸν μετέπειτα Ἐπίσκοπο Ταλαντίου, λαβὼν τὸ ὄνομα Χρυσόστομος, χειροτονήθηκε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος (18-6-1936) ἀπὸ τὸν

Δημητριάδος Γερμανὸ στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Πευκοβουνοϊατρύσεως Κερατέας Ἀττικῆς, προχειρισθεὶς καὶ Πνευματικὸς, καὶ ἀργότερα (Μάϊος 1937) Ἀρχιμανδρίτης. Ἦταν ὁ πρῶτος Κληρικός πού χειροτονήθηκε γιὰ τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα ἀπὸ τοὺς ἀναλαβόντας αὐτὸν Ἀρχιερεῖς καὶ ἀπετέλεσε ἔτσι τὴν ἀπαρχὴ τοῦ ὑπὸ Παλαιοσημερολογιτῶν Ἀρχιερέων κατασταθέντος ἱεροῦ Κλήρου τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶχε δὲ διορισθεῖ ἐκτὸς ἀπὸ Ἐφημέριος Βόλου καὶ Μα-

γνησίας, Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Θεσσαλίας, Μακεδονίας καὶ λοιπῆς Ἑλλάδος, καὶ γενικὰ ὅπου δὲν ὑπῆρχε σταθερὸς Ἐφημέριος, καὶ ἔκτοτε ἀπεδύθη σὲ τεράστιο ἔργο λειτουργικό, ποιμαντικό, κατηχητικό, κηρυκτικό, ἔξομολογητικό καὶ πνευματικό μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις, διατρέχοντας πρόθυμα τὶς ἐπαρχίες τῆς Πατρίδος μας πρὸς στερέωσιν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας. Ὁ ὑπερμετρος ζήλος του συναντοῦσε παράλληλα καὶ ἀντιμετώπιζε τὶς συνεχεῖς δοκιμασίες καὶ τοὺς πειρασμούς.

Διατηροῦσε ἐπικοινωνία μὲ Ἄγιορεῖτες Πατέρες, καὶ μάλιστα μὲ τὸν λόγιο Ζηλωτὴ Μοναχὸ Ἀντώνιο (Μουστάκα) Καυσοκαλυβίτη, καὶ ὅποτε τοῦ τὸ ἐπέτρεπε τὸ πρόγραμμά του μετέβαινε στὸ Ἅγιον Ὄρος γιὰ πνευματικό ἀνεφοδιασμό.

Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης διεκρίνετο γιὰ τὴν ἱεροπρέπεια καὶ σοβαρότητά του, τὴν θυσιαστικότητα καὶ ἀποφασιστικότητά του, τὸ ἰδιαίτερα ἔκδηλο κηρυκτικό του χάρισμα μὲ τὴν καταπληκτικὴ εὐφράδεια καὶ ρητορικότητά του, καὶ γενικὰ γιὰ τὴν θερμὴ καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του ποὺ μετέδιδε στὸ Ποίμνιο, κομίζοντας τὴν εἰρήνη καὶ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τὸ 1938 ἕως τὸ 1943 ὑπηρέτησε στὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου στὴν Ἀθήνα ὡς Συνοδικὸς Γραμματεὺς, ἐφημερεύοντας παράλληλα σὲ Ναοὺς τοῦ κέντρου, καὶ συντείνοντας τὰ μέγιστα στὴν εὐόδωση τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος σὲ ἐποχὴ δύσκολη ἐσωτερικῶν διαστάσεων, ἐξωτερικοῦ διωγμοῦ, πολιτικῶν ἀναταραχῶν, πολέμου, κατοχῆς, πείνας, δυστυχίας κλπ.

Ἐνασχολεῖτο ἐκτὸς ἄλλων καὶ μὲ τὴν ἔκδοση τοῦ ἐπισήμου Περιοδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως καὶ μὲ τὴν ἔκδοση καὶ κυκλοφορία τῶν ἐτησίων Ἡμεροδεικτῶν κ.ἄ.. Ἐπίσης, τοῦ ἀνετίθετο ἢ διεκπεραίωση δυσκόλων καὶ εὐαισθητῶν ἀποστολῶν, λόγῳ τοῦ κύρους του καὶ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης

πρὸς τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τοὺς ἀγίους Ἀρχιερεῖς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη συνδέθηκε ἐπίσης καὶ διδάχθηκε τὴν ἐκκλησιαστικὴ βυζαντινὴ μουσικὴ ἀπὸ τὸν περίφημο Μουσικοδιδάσκαλο Μοναχὸ Δοσίθεο Κατουνακιώτη τὸν ἀόμματο († 1991), ὁ ὁποῖος ἔψαλλε σὲ Ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὴν γλυκύφθογγη λαλιά του.

Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1943 καὶ ἔξης εἶχε πλέον ἔδρα τὴν γενέτειρά του πόλη τοῦ Βόλου, ἀπὸ ὅπου μετέβαινε ὅπου τὸ καλοῦσε ἢ ἀνάγκη σὲ ὅλη τὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια καὶ κυρίως στὴν Θεσσαλία καὶ Μακεδονία. Ἀξίζει νὰ τονισθεῖ, ὅτι τὸν ἐνδιέφερε πάντοτε ἡ Ἐπαρχία καὶ ἡ ἐνίσχυση καὶ τόνωση τῶν ἀγωνιζομένων πιστῶν της, παρὰ τὸ κέντρο, ὅπου συνήθως συνωστίζονται οἱ περισσότεροι γιὰ ἐπιδίωξη καλυτέρων συνθηκῶν διαβίωσης καὶ διακονίας.

Ἡ συμβολὴ του στὴν Ἐκκλησιολογικὴ, Κανονικὴ καὶ Ὁργανωτικὴ σταθεροποίηση καὶ πρόοδο τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἢ ἀπολογητικὴ του δεινότητά στὴν ἀντιμετώπιση ποικίλων ἐκτροπῶν, ἢ προσπάθειά του γιὰ ὑπέρβαση ἐμποδίων καὶ προβλημάτων καὶ γενικὰ ἡ ἐνωτικὴ του γραμμὴ καὶ πορεία, κατέστησαν αὐτὸν ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπιφανεῖς Κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Παρὰ τὴν δυσκολία τῶν καιρῶν μεταπολεμικῶς, συνέστησε στὸν Βόλο τὸν Φιλανθρωπικὸ Σύλλογο «Ἱερὸς Πολύκαρπος» (1950) καὶ ἀργότερα τὴν «Ἁγία Ταβιθά», μὲ πλούσια φιλανθρωπικὴ δράση στὴν ἐνίσχυση ἀναξιόπαθόντων ἀπόρων καὶ ἀσθενῶν.

Στὸν μεγάλο διωγμὸ τῶν ἐτῶν 1951-1953 δοκιμάσθηκε καὶ αὐτὸς σκληρὰ, ἀλλὰ ἀνταπεξήληθε γενναίως, ἀνταποκρινόμενος μὲ τόλμη καὶ ἐφευρετικότητα στὰ ποιμαντικά του καθήκοντα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ διωκόμενου Ποιμνίου. Παρὰ τίς δοκιμασίες ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους, δὲν ἐξετράπη σὲ φανατισμὸ καὶ ἀκρότητες, ἀλλὰ διεκρίνετο γιὰ τὴν μετριοπάθεια, τὴν πνευματικὴ

ἰσορροπία, τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀγάπη του.

Ἡ δυναμικότητα καὶ πληθωρική ἐκδηλωτικότητά του ἔδιναν κάποτε τὴν ἐντύπωση τῆς αὐστηρότητας, ἀλλὰ ἡ προσπάθειά του ἀπέβλεπε στὴν διαφύλαξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ στὴν οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν.

Διατηροῦσε εἰλικρινεῖς σχέσεις ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ μὲ τὸν Ὁμολογητὴ Πρωθιεράρχη Ἅγιο πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος τὸν περιέβαλλε μὲ τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸ πατρικὸ ἐνδιαφέρον του, καὶ μάλιστα ὁ π. Χρυσόστομος Νασλίμης ἦταν πὺν ἐκφώνησε περίφημο Ἐπικήδειο λόγο κατὰ τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία του (†1955).

Μετὰ τὴν Κοίμηση τοῦ Ἁγίου πρῶην Φλωρίνης, τὸ Φθινόπωρο τοῦ 1955, συγκροτήθηκε Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ Κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς δι-οίκησίν της, μὲ πρῶτιστο μέλημα τὴν ἐξεύρεση τρόπου ἀποκτήσεως Ἀρχιερατικῆς καλύψεως. Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης συγκαταλεγόταν στὰ Μέλη αὐτῆς καὶ ἀρχὰς τοῦ 1956 προτάθηκε μαζὶ μὲ τὸν Ἀρχιμ. Ἀκάκιο Παππᾶ τὸν Γέροντα ὡς ὑποψήφιος γιὰ τὴν Ἀρχιερωσύνη. Μάλιστα, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1957, στὸ Β' Πανελλήνιο Ἱερατικὸ Συνέδριο, προτάθηκαν ὁμόφωνα ὡς ὑποψήφιοι Ἀρχιερεῖς οἱ Ἀρχιμανδριῆτες Ἀκάκιος Παππᾶς, Χρυσόστομος Νασλίμης καὶ Χρυσόστομος Κιούσης.

Ὁ π. Χρυσόστομος Νασλίμης συνέβαλε στὴν ἀνέγερση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὸν Ριζόμυλο Βελεστίνου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸν Βόλο.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1961, ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης μαζὶ μὲ τὸν Καθηγούμενο Βίκτωρα Ματθαίου Μοναχό, ἐκδότῃ τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ, καὶ τοὺς λαϊκοὺς θεολόγους Σταῦρο Καραμῆτσο καὶ Παναγιώτη Βρετᾶκο, ἐστάλησαν ὡς Παρατηρητὲς στὴν Πρῶτη Πανορθόδοξη Διάσκεψη στὴν Ρόδο, ὅπου κατέθεσαν στοὺς

ἀντιπροσώπους τῶν ἐπίσημων τοπικῶν ἐκκλησιῶν βαρυσήμαντα Ὑπομνήματα μὲ τὶς θέσεις καὶ προτάσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ ἐπιλυθεῖ τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα, γιὰ τὴν ἄρση τῆς διαστάσεως καὶ τὴν ἔνωση τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν κατάπαυση τῶν ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀδίκων διωγμῶν καὶ λοιπῶν εἰς βάρος τους διακρίσεων. Ὅμως, οἱ ἐπίσημες τοπικὲς ἐκκλησίαι εἶχαν ἤδη δρομολογήσει τὴν ἀποστατικὴ οἰκουμενιστικὴ πορεία τους καὶ δὲν ἀνταποκρίθηκαν, δυστυχῶς, στὴν κλήση αὐτὴ ἐπαναφορᾶς τους στὴν πραγματικὴ Ὁρθοδοξία. Ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι τέτοιες σωτήριες κλήσεις εἶχαν ἀπευθυνθεῖ πρὸς τοὺς Καινοτόμους καὶ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτοῖς καὶ προγενέστερα καὶ μεταγενέστερα, ἀλλὰ ἔμειναν δίχως ἀνταπόκριση.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1962, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς καὶ Πελοῦ Λεόντιος (Φιλίπποβιτς), τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα μὲ μύριες προφυλάξεις, λόγῳ τῶν περιοριστικῶν μέτρων ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ μαζί μὲ τὸν ἤδη ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1960 χειροτονηθέντα στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ Ἀρχιερεῖς τῆς αὐτῆς Συνόδου Ἐπίσκοπο Ταλαντίου Ἀκάκιο (Παππᾶ), χειροτόνησαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς νέους Ἀρχιερεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Μαγνησίας Χρυσόστομο Νασλίμη (21-5-1962), προκειμένου νὰ σχηματισθεῖ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν Ταλαντίου Ἀκάκιο.

Μετὰ τὴν Κοίμηση τοῦ τελευταίου (Δεκέμβριος 1963), Ἀρχιεπίσκοπος μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες ἐξελέγη ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Αὐξέντιος. Ὁ Μαγνησίας Χρυσόστομος, ὑπέρμαχος τῆς κανονικῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς εὐρύθμου λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανισμοῦ, ἀναλώθηκε ἐπὶ τετραετίαν στὸ διοικητικὸ, λει-

τουργικὸ καὶ ποιμαντικὸ ἔργο, κοπιάσας ὑπέρομετρα παρὰ τὶς ποικίλες ἀντιξοότητες, ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς.

Λειτουργοῦσε συνεχῶς, προΐστατο ἱερῶν Πανηγύρεων, τελοῦσε ἱερὰ Ἐγκαίνια σὲ Ναοὺς καὶ Μονές σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, κήρυττε ἀνελλιπῶς καὶ μάλιστα σὲ κάθε σχεδὸν Συνοδικὴ καὶ ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ ἦταν ὁ κύριος Ὁμιλητής, κατ' ἀνάθεσιν τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν. Ἀγαποῦσε τὸν Μοναχισμό καὶ φρόντιζε γιὰ τὴν καλὴ συγκρότηση καὶ μαρτυρία του, καὶ μάλιστα στὶς Γυναικεῖες Μονές Ζωοδόχου Πηγῆς Ριζομύλου Βελεστίνου καὶ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Χορτοκοπίου Ἐλευθεροπόλεως Καβάλας. Ἔδινε ἔμφαση στὴν νεότητα καὶ φρόντιζε πατρικῶς, ὡς καλὸς Ποιμὴν, τὰ πνευματικὰ του τέκνα καὶ τὸ Ποίμνιό του εὐρύτερα.

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἐκκλησία συνοψίζεται στὴν εἰρηνοποιό του διάθεση καὶ συμβολή, ἀκόμη καὶ στὶς πλέον κρίσιμες στιγμὲς τοῦ Ἀγῶνος, ὅταν ἀνθρώπινες μικρότητες ὑπέσκαπταν τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπη, σύμπνοια καὶ πρόοδο. Τοποθετοῦσε τὸ γενικὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπάνω ἀπὸ τὸ προσωπικὸ του συμφέρον, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀντιμετώπιζε ἀδικίες καὶ πικρίες. Δὲν ὑπέκυψε στὸν πειρασμὸ τῆς προξενήσεως διαιρέσεως, παρὰ τὸ ὅτι ὠθεῖτο πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση ἀπὸ στελέχη τοῦ Ἀγῶνος μὲ εὐλογοφανῆ προσχήματα. Ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ προσπάθειες καὶ προτάσεις του γιὰ τὴν καλύτερη ὀργάνωση καὶ ἀνάπτυξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου δὲν εὔρισκαν ἀνταπόκριση, ἀκόμη καὶ ὅταν περιφρονεῖτο, δὲν ἀντιδροῦσε ἀντι-εκκλησιαστικά. Στὴν πορεία του φθονήθηκε, παρεξηγήθηκε ἢ καὶ κατηγορήθηκε ἀπὸ κάποιους, ὅμως αὐτὸς συνέχισε ἀπτόητος τὴν σταυρικὴ ὁδὸ τοῦ καθήκοντος, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἐπ' αὐτοῦ ἔχει γραφεῖ χαρακτηριστικὰ ἀπὸ πνευματικὰ του τέκνα ὅτι, «ὅταν ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῆς Τεραῶς

Συνόδου, με προθυμίαν ἐξετέλει τὸ καθήκον του. Καὶ ὅταν τὸν ἀπεμάκρυνον, ἀνεχώρει εἰρηνικὸς, πλήρης ἀγάπης πρὸς ὅλους».

Οἱ κόποι τοῦ ὄμως, σωματικοὶ καὶ ψυχικοὶ, ὑπέσκαψαν τὴν ὑγεία του καὶ προσβλήθηκε ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ σακχαροδιαβήτου, ἔνεκα τοῦ ὁποίου τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1966 ἔπαθε ἡμιπληγία καὶ καθελώθηκε σὲ ἀναπηρικὸ καροτσάκι. Ἔτσι, σίγησε ἡ μελίρροη γλῶσσα του καὶ ἔπαυσε ἡ καρποφόρα πένα του νὰ ἀποτυπώνει καὶ καταγράφει τὰ θεῖα νοήματα.

Ἐκτοτε, ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, δοκιμάσθηκε σκληρὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του, τὴν ὁποίαν ὑπέφερε μὲ ἰώβεια ὑπομονή, διδάσκων πλέον μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τῆς ἐγκαρτερήσεώς του στὴν ἄρση τοῦ δυσκόλου σταυροῦ του.

Ἐκοιμήθη ὁσιακὰ τὴν 13^η Ἰουλίου τοῦ 1973, σὲ ἡλικία μόλις 63 ἐτῶν. Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία του ἐψάλη ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο στὸν Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸν Βόλο.

Ἐγράφη τότε στὸν τοπικὸ τύπο τῆς πόλεως τοῦ Βόλου, ὅτι ὁ μεταστὰς Ἱεράρχης γιὰ ὅσους τὸν εἶχαν γνωρίσει «*ὑπῆρξε προσωποποιήσις τῆς ἀγνότητος καὶ ὑπόδειγμα ἀρετῆς*». Ὁ δὲ τότε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας Χρυσόστομος (Κιούσης, † 2010), ἀνέφερε χαρακτηριστικὰ στὸν ἐπικύδειο λόγο του: «*Ἀλλὰ κἄν τὰ πυρίπνοα χεῖλη σου σιγοῦν, ὀμιλεῖ ὄμως ὁ χρόνος· ὀμιλεῖ ὁ σὸς βίος, ὀμιλοῦν τὰ πεπραγμένα*».

Ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης Μαγνησίας Χρυσόστομος, ἡ προβολὴ καὶ τὸ σέμνωμα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας, ἐτάφη στὴν Ἱερά Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς στὸν Ριζόμυλο Βελεστίνου. Ἀργότερα, πραγματοποιήθηκε Ἀνακομιδὴ του καὶ τὰ ὄσα του ἐφυλάσσοντο ἀπὸ τὸν Αἰδ. π. Γεώργιο Κεπάπογλου, ὁ ὁποῖος διετέλεσε πιστὸ πνευματικὸ του τέκνο καὶ πολῦτιμος συνεργάτης του, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Γε-

νεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸν Βόλο.

Μετὰ πάροδον ἐτῶν, ὁ π. Γεώργιος Κεπάπογλου παρέδωσε τὰ ὄσα τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ στὸ Χοροτοκόπι Ἐλευθερουπόλεως Παγγαίου, ὅπου φυλάσσονται μέχρι σήμερα, μαζί και μὲ τὴν πλούσια Βιβλιοθήκη του, καὶ ἄλλα προσωπικὰ ἱερὰ εἶδη του.

Ἡ μορφή τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Μαγνησίας Χρυσοστόμου εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας ἐμβληματική. Εἶθε ἡ μνήμη του νὰ εἶναι αἰωνία καὶ τὸ παράδειγμά του ὀδηγητικὸ γιὰ ὅλους, Κληρικούς καὶ λαϊκούς.

Ἡ δὲ Μαγνησία δύναται νὰ καυχᾶται δικαίως, διότι ἀνέδειξε ἕναν τέτοιο φωτεινὸ στῦλο Ὁρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος ὑπηρετήσε καὶ ἀνέδειξε τὸ Ἱερὸ Ἀγῶνα μας μὲ τρόπο μοναδικό!

† Ε.Γ.Κ.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ¹

Καίτοι ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρὸ διετίας καὶ πλέον καινοτομήσασα ἀντικανονικῶς διὰ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἐορτολόγιον αὐτῆς, προσεπάθησε διὰ τῆς γνωστῆς ἐκεῖνης ἐγκυκλίου της νὰ παραστήσῃ τὴν καινοτομίαν της ὡς μὴ καθηψαμένην τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐχ ἦττον τὰ πράγματα ἔρχονται ἀλλεπάλληλα νὰ δικαιολογήσωσιν, ὅσα κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Συλλόγου κατὰ τῆς εἰρημένης καινοτομίας καὶ νὰ ἀποδείξωσι περιτράνως πόσον ὀλισθηρὸν εἶναι τὸ Κανονικὸν ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ εἰσηγηταὶ τῆς καινοτομίας ταύτης ἀπεγνωσμένως καταβάλλουσι προσπαθείας ὅπως βασίσωσι ταύτην.

Ἐλέχθη καὶ ὑπεγράφη κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ τῶν εἰσηγητῶν τῆς ἀντικανονικῆς ταύτης καινοτομίας, ὅτι οὐδόλως διὰ ταύτης ἐθίγη τὸ ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθὲν καὶ ἀναγνωρισθὲν Πασχάλιον, τὸ ἐξαρθώμενον ἐκ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα τοῦ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ Κανόνος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθορισθέντος.

Ἀλλὰ πῶς δύναται βασίμως καὶ λογικῶς νὰ ὑποστηριχθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ὅτε κατὰ μὲν τὸ ὡς ἄνω Πασχάλιον ἢ μὲν κατ' αὐτὰς καθωρισμένην νηστεία τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν, ἐφέτος δὲ περιορίσθη αὕτη ἀντικανονικώτατα εἰς μίαν μόνον ἡμέραν τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς; Καὶ ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν τόσων καὶ τόσων ἄλλων γεγονότων, ἅτινα βοῶσιν, ὅτι διὰ τῆς εἰσαχθείσης καινοτομίας κατεπατήθησαν οἱ Θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθοδό-

1. Ἐφημ. ΣΚΡΙΠ, 29-6-1926.

ξου Ἐκκλησίας, περιοριζόμεθα εἰς τὴν νηστείαν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, λόγῳ τοῦ ἐπικαίρου αὐτῆς, [καί] ἐρωτῶμεν: πῶς δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς μὴ ἀντιβαίνουσα εἰς τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἢ προσαρμογὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὸ Ἑορτολόγιον αὐτῆς, ὅταν ἐκ ταύτης θὰ παραλειφθῆ ἡ περὶ ἧς πρόκειται νηστεία καθ' ὀλοκληρίαν λόγῳ τῆς συμπτώσεως τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων [μετὰ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων] ὡς θὰ συμβῆ κατὰ τὸ ἔτος 1929;

Οἱ εἰσηγηταὶ τῆς καινοτομίας δύναται βεβαίως κατάχρησιν ποιούμενοι τῆς ἐμπειστημένης εἰς αὐτοὺς ἐξουσίας νὰ καταδικάζωσι καὶ ἀφορίζωσιν, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια, ἣτις δὲν πτοεῖται ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν ὅθεν δήποτε καὶ ἂν ἐκτοξεύωνται αὐταί, διακηρύσσει μετὰ παρρησίας, ὅτι ἡ εἰσαχθεῖσα καινοτομία οὐ μόνον δὲν ἀποτελεῖ ἀβλαβῆ μετακίνησιν λεπτοδείκτου βραδυποροῦντος ὠρολογίου, ὡς ἀστόχως ἐχαρακτήρισαν ταύτην οἱ δημιουργοὶ τῆς, ἀλλὰ τούναντίον ἀδέξιον χειρισμὸν διαταράζαντα τὴν ἀπ' αἰῶνων κανονικὴν λειτουργίαν ἑνὸς ὠρολογίου (τούτέστιν Ἡμερολογίου) ἀνεκτιμῆτου κειμηλίου πατροπαραδότου κληρονομίας.

Ἐπὶ τούτοις ὁ «Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων» ἐμμένων πιστὸς εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, τηρῶν τὸ ὀφειλόμενον σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους Θεοφόρους Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἵτινες εἶνε οἱ ἀπὸ Θεοῦ τεθεμελιωμένοι Ἡγούμενοι καὶ Ρυθμισταὶ τῆς Ἐκκλησίας, εἰδοποιεῖ πάντας τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶ, ὅτι ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἔχει ὀρισθῆ ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πασχαλίου διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1926 εἰς ἡμέρας 14 καὶ προσκαλεῖ τούτους ὅπως τηρήσωσι τὴν ἐν λόγῳ νηστείαν, ἵνα μὴ εἶνε ὑπεύθυνοι τῆς ἀρᾶς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν παράβασιν αὐτῆς, νὰ ἑορτάσωσι δὲ μετὰ τὴν λήξιν τῆς νηστείας ταύτης τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὁμοῦ μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Σερβίας, Παλαιᾶς Ρωσσίας καὶ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Καὶ Α.Α.

Ἰω. Χ. Σιδέρης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Πρὸς τὴν Α.Ε. τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν λαὸν¹

Ὡς γνωστόν, πρὸ διετίας καὶ πλέον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρωτοστατήσασα εἰς τὴν καινοτομίαν τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, τὸ ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως, ἀπεκόπη μετὰ δύο ἄλλων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τοῦ μεγάλου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ δὴ τῶν Πατριαρχείων Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας καὶ Ἀλεξανδρείας, Ἐκκλησίας Σερβίας, Παλαιᾶς Ρωσσίας καὶ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ἐδημιούργησεν ἰδιάζουσαν θέσιν δι' αὐτὴν εἰς τὸ μεταίχιμον δύο θρησκευτικῶν κόσμων, τοὺς ὁποίους διαχωρίζουσιν οὐσιωδέσταται δογματικαὶ διαφοραί, καταβάλλουσα ἀπεγνωσμένας προσπάθειας, ὅπως τὴν καινοτομίαν ταύτην βασίση ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἵτινες ἀντιθέτως κατεπατίθησαν διὰ ταύτης, δεδομένου ὅτι διεταράχθη ὁ ἐνιαύσιος κύκλος τῶν Κυριακῶν, ὅτι παραλείπονται ὠρισμένα Νηστεία ὡς ἡ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅτι συμπίπτουσιν ἀκίνητοι ἑορταὶ εἰς ἡμέρας μὴ προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ Πασχαλίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσιν ἔμμεσον προσβολὴν τοῦ τε περὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ Πάσχα Ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ Κανόνος τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἣτις καθορίζουσα τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα, ἐκανόνισε ταυτοχρόνως καὶ τὸ ἐκ τούτου ἐξαρτώμενον Πασχάλιον καὶ τὸν συναφῆ πρὸς τοῦτο κύκλον τῶν Κυριακῶν καὶ τὰς πρὸς τοῦτο προσηρμοσμένας Νηστείας καὶ ἀκινήτους ἑορτάς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

«Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον», ἀναφωνεῖ ὁ Παῦλος (Τιμοθ. Δ΄ 5-6), ἐν ᾧ γράφων πρὸς Θεσσαλονικεῖς (Β΄ β΄ 15) ἐπιτακτικῶς ἐντέλλεται *«στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν»*. Ἡ Ἐκκλησία

1. Ἐφημ. ΣΚΡΙΠ, 1-8-1926.

ὅμως τῆς Ἑλλάδος ἀδιαφορεῖ πρὸς ταῦτα καὶ μετακινούσα ὄρια, ἅτινα ἔστησαν οἱ Πατέρες ἡμῶν (Δευτερονόμιον, Κεφ. 19, 14) περιφρονεῖ τὸν ὡς ἄνω Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸν ἐπικυρωθέντα καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀντιπαρέρχεται ἀδι-
άφορος τὴν γνωστὴν ἀπόφασιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' ἣν «ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ τὴν Διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα καὶ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα. Ἀνάθεμα γ'». Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν σύνθεσιν τοῦ Ποιμνίου της, ἀπαρτιζομένου ἐκ τοῦ Λαοῦ ἐκείνου, ὅστις πρῶτην του μέριμναν ἐθεώρησεν, ἀποτινάσσων τὸν τουρκικὸν ζυγόν, νὰ ψηφίση ὅτι δι' αὐτὸν ἔχουσιν ἰσχὺν νόμου αἱ διατάξεις τῶν Χριστιανῶν αὐτοῦ Αὐτοκρατόρων, τῶν «θεσπισάντων τάξιν Νόμων ἐπέχειν τοὺς ἁγίους Ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνας τοὺς ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων βεβαιωθέντας καὶ τὰ δόγματα τούτων καθ' ἅπερ τὰς Θείας Γραφὰς ἔχειν καὶ τοὺς Κανόνας, ὡς Νόμους φυλάττειν» (Νεαρά 131), ὑπετίμησε τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ψυχικὴν σύνθεσιν αὐτοῦ καὶ ἐτράπη ἀκράτητος πρὸς πᾶν ὅ,τι ὀθνεῖον καὶ ξένον διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Ἐθνικὴν Παράδοσιν. Ἐν τῇ ξενολατρείᾳ της ἐλησμόνησε τὰς Ἐθνικὰς Παραδόσεις καὶ ἠδιαφόρησεν εἰς τὸ ὅτι τὰ στήθη τοῦ ποιμνίου της δονοῦσι τὰ ἴδια συναισθήματα, ἅτινα ἐδόνουν καὶ τοὺς Πατέρας μας, ὅτε κατὰ τὴν Γ΄ ἐν Ἐπιδαύρῳ Συνέλευσιν (1821) διεκήρυσσον ἀνὰ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον «*μιᾶ φωνῇ καὶ μιᾶ γνώμῃ ὅτι σταθερὰ των ἀπόφασις εἶνε νὰ ζήσωσι καὶ νὰ ἀποθάνωσι ἀκλόνητοι εἰς τὴν Χριστιανικὴν αὐτῶν πίστιν, εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ὁποίας χύνονται ρεῖθρα αἵματος καὶ δακρύων εἰς ὄλον τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλληνικῆς γῆς*».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐπειδὴ συμφώνως πρὸς τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3086 ἀποφ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐγκεκριμένον νομίμως Καταστατικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς «Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν ἐν Ἑλλάδι Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» σκοπὸς αὐτῆς εἶνε ἡ πολιτεία τῶν μελῶν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὰς θείας Παραδόσεις καὶ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ θρησκευτικοῦ βίου, ἢ καθ' ἡμᾶς Κοινότης ἐξαναγκάζεται, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐξακολουθεῖ πολιτευομένη κατὰ τρόπον ἀντικανονικόν, ὅπως ὀργανωθῆ διὰ τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν, οὓς ἀπαριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν εἰς ἰδίαν Ἐκκλησίαν, ἀκολουθοῦσαν Ὁρθόδοξον ἔορτολόγιον, τὸ προσηρμοσμένον πρὸς τὸ καθιερωμένον ἀνέκαθεν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Καὶ οὕτω θὰ τηρήσῃ ἀπαρεγκλίτως τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Β' Θεσσαλον. Γ' 6) «*στέλλεσθαι ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀτάκτων περιπατοῦντων μὴ κατὰ τὴν Παράδοσιν*», σκοποῦσα διὰ τοῦ μέσου τούτου συνωδᾶ πρὸς τὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας λεγομένης Συνόδου «*οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατατέμνειν, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ρύσασθαι*», μετὰ τοῦ διὰ τοῦ κατὰ τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἀφορισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος χωρισμοῦ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μεγάλου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅθεν τὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς καθ' ἡμᾶς Κοινότητος φέροντες εἰς τὴν δημοσιότητα, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν τὴν Α.Ε. τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν Σὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, ὅπως συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις περιφρουρήσωσι τὴν καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν μελῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Κοινότητος κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν ἐπιτευχθεῖσα ἤδη ὀργάνωσις τῆς Κοινότητός μας θέλει πείσῃ τοὺς ἰθύνοντας σήμερον τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐπιζητήσωσι τὴν κανονικὴν ὁδὸν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἔναντι τῶν μυρίων κινδύνων, οἵτινες ἀπειλοῦσι σήμερον τὴν Ὁρθοδοξίαν, δυνηθῶσιν οὕτω νὰ διακηρύσωσιν ἐπαξίως τοὺς λόγους τοῦ Παύλου, ὅτι, δηλαδὴ «*ἐν ταῖς ἐσχάταις αὐταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόπτουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, ἡμεῖς ἐμείναμεν ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐπιστεῦθμεν, εἰδότες παρά τινος ἐμάθομεν*».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15/28 Ἰουλίου 1926.

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ 52.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν ἐν Ἀθήναις μελῶν

Ἡ Προσωρινὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

**Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΛΛΑΔΙΚΟΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
κ. Π. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ¹**

Παρουσιασθεῖσα χθὲς ἐν τῷ προεδρικῷ Μεγάλῳ, ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Παύλου Κουντουριώτου, ὁμὰς ὑπερπεντήκοντα μελῶν ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν 7 Ὀρθοδόξων Χριστιανικῶν Ἐπιτροπῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Κηφισσιᾶς καὶ Φαλήρου, ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁμοφρονούντων Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων, ὑπέβαλον Αὐτῷ διὰ τοῦ Προέδρου τῆς προσωρινῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν Ὀργάνωσιν «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν» κ. Μιλτ. Συγγούρη, Ὑπόμνημα, δι' οὗ ζητοῦσι τὴν ἄρσιν τῶν πειστικῶν μέτρων ὑπὸ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς νῦν Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν εἰς τὰ Πάτρια ἐμμενόντων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν χορήγησιν τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτοὺς ἐλευθερίας, κατόπιν μάλιστα τῆς διακηρύξεως αὐτῆς καὶ ὑποσχεθείσης εἰς πάντα τοὺς Ἕλληνας ἀδιακρίτως ὑπὸ τοῦ νῦν κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας εὐμενέστατα ἐδέχθη ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ὀγκώδους ταύτης Ἐπιτροπῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ προεδρικοῦ Μεγάλου καὶ ἐπ' ἄρκετὴν ὥραν ἤκουσε, τόσον τὸν κ. Μιλτ. Συγγούρη, ὅστις δι' ἐμπνευσμένων καὶ πειστικῶν λόγων ἀνέπτυξε πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον, ὅτι ἡ αἰτουμένη ἐλευθερία ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς θρησκευτικῆς λατρείας εἶνε κτῆμα θεοδώρητον καὶ δικαίωμα παντὸς Ἑλλήνου, οὐδέποτε δυναμένη ν' ἀφαιρεθῇ διὰ τῆς λήψεως βιαίων καὶ ἀντιχριστιανικῶν μέτρων, ὅσον κατόπιν καὶ ἐτέρων μελῶν (ἐκ μέρους δὲ τῶν Κυριῶν, τῆς ἐξ Ἀθηνῶν κ. Αθηνᾶς Σοφianoπούλου) ἀναπτύξαντων παντοιοτρόπως τὴν σοβαρότητα καὶ σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος τούτου.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὡς ἄνω ζητη-

1. Ἐφημ. ΣΚΡΙΠ, 2-9-1926.

μάτων, ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας εὐρέθη πλήρως σύμφωνος πρὸς τὴν δικαίαν αἴτησιν τῶν ὡς ἄνω μελῶν, διατεθεὶς λίαν εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ὑποσχεθεὶς, ὅτι θὰ εἰσηγηθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, καὶ θὰ μεριμνήσῃ ὅπως χορηγηθῆ ἡ αἰτουμένη ἄδεια ἐλευθερίας, ἦν καὶ ὁ ἴδιος ἀνεγνώρισεν.

Κατόπιν, αἱ διάφοροι Ἐπιτροπαὶ διὰ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν κ. Μιλτ. Συγγούρη, εὐχαριστήσασαι θερμῶς τὸν κ. Πρόεδρον καὶ εὐχηθεῖσαι Αὐτῷ μακροήμερουσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀπήλθον τοῦ προεδρικοῦ Μεγάρου, πλήρεις χαρᾶς καὶ μὲ τὴν καρδίαν πλήρη γαλήνης καὶ πεποιθήσεως, ὅτι προσεχέστατα οἱ λόγοι τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας πρὸς ὅλα τὰ ἄνω ἔντιμα καὶ ἐπίλεκτα μέλη, ὡς καὶ ἡ δῆλωσις τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῷ Τύπῳ περὶ τῆς χορηγήσεως ἐλευθερίας, θὰ πραγματοποιηθῶσιν ὄντως καὶ θὰ ἐπαληθεύσωσιν, ὥστε τοῦ λοιποῦ οἱ καλοὶ μας Ἱεράρχαι νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐξαπολύσωσι τὰ παπικὰ φιρμάνια τῶν εἰς τὰ διάφορα ἀστυνομικὰ ὄργανα πρὸς δίωξιν καὶ σύλληψιν νομοταγῶν ἐλευθέρων πολιτῶν Ἑλλήνων καὶ Κληρικῶν ὁμοφρονούντων, καὶ νὰ προξενοῦνται ἐντεῦθεν λίαν λυπηραὶ σκηναί, αἵτινες σκανδαλίζουσι καὶ ἐξεγείρουσι τὰς συνειδήσεις πάντων ἀνεξαιρέτως, καὶ παρουσιάζουσι τὸ ἐλεύθερον ἑλληνικὸν Κράτος ὡς ὑπέικον εἰς τὰ αὐθαίρετα κελεύσματα τῶν ἀναδειχθέντων νέων Παπῶν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑλλάδι, πρὸς καταδυνάστευσιν τῶν ἀνέκαθεν ἐλευθέρων πολιτῶν αὐτῆς, τῶν πολλὰ μοχθησάντων καὶ εἰσέτι μοχθούντων ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς σωτηρίας τῆς γλυκυτάτης ἡμῶν Πατρίδος, καὶ ἀγρύπνων φρουρῶν τῆς θεοδωρήτου καὶ ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας ἡμῶν.

Τὸ ὑποβληθὲν Ὑπόμνημα τῷ κ. Προέδρῳ τῆς Δημοκρατίας εἶνε τὸ κάτωθι:

Τῷ Ἐξοχωτάτῳ

Προέδρῳ τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας
Κυρίῳ Κῶ ΠΑΥΛΩ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ
Ἐνταῦθα

Κύριε Πρόεδρε,

Τὸ Κεφάλαιον τῆς σωτηρίας τοῦ θεοφρουρήτου ἡμῶν Ἔθνους ὑπῆρξε καὶ εἶνε ἢ εἰς Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν πίστις.

Αὕτη τὸ ἀνέστησε, ὅτε κατέκειτο χαμαὶ ὡς νεκρὸν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κραταιᾶς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τὸ ἀνέδειξε ὡς τὸ περίλαμπρον καὶ μοναδικὸν ἐκπολιτιστικὸν Κράτος τῆς Οἰκουμένης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσαίωonos. Αὕτη εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μαύρης δουλείας τῷ ἔδωκε τὰ φῶτα εἰς τὴν διάνοιαν καὶ τὴν δύναμιν εἰς τὴν καρδίαν, διὰ τὰ βλέπη καὶ διεκδικῆ τὴν πραγμάτων τῶν ὀνείρων τῆς ἐνδόξου ἡμῶν Φυλῆς καὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἱστορικοῦ προορισμοῦ, ὃν ἔχει παρὰ τῆς Θείας Προνοίας. Καὶ τὸ θαῦμα τῆς παντοδυνάμου χριστιανικῆς πίστεως συνετελέσθη.

Λογιζόμεθα δὲ εὐτυχεῖς, διότι ἐμφανιζόμεθα σήμερον ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, τοῦ ἐνδόξου Ναυάρχου, τοῦ εὐκλεοῦς γόνου τῆς μεγάλης ἐκείνης οἰκογενείας, ἥτις ἐκτραφεῖσα ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ εὐσεβῆ καὶ ζωογόνα νάματα τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ἠγωνίσθη ὡς οἱ ἐνδοξοὶ ἡμῶν Πατέρες *«Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν Ἁγίαν, γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν»* καὶ συνεισέφερε τὸ πᾶν διὰ τὸν Ἱερὸν ἐκεῖνον Ἀγῶνα.

Γεννηθέντες δὲ καὶ ἀνατραφέντες καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐνδόξῳ ταύτῃ Πατρίδι ἡμῶν τῆς θεοδοξάστου Ἑλλάδος, καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν τῶν προγόνων ἡμῶν, ἥτις διὰ μέσου τῶν αἰώνων περὶ τὰ δισχίλια σχεδὸν ἔτη διειρηθή ἀλώβητος καὶ ἀναλλοίωτος, ὡς καὶ τὸ ἱερὸν ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς, τὸ ἐπικυρωθὲν διὰ τῆς χορείας τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐκ καθήκοντος ὑπερτάτου κρατοῦμεν ταύτην ὡς παρεδόθη ἡμῖν ἀπ' ἀρχῆς, μετὰ τοῦ καθεστῶτος, ὡς σέβονται καὶ ἀκολουθοῦσιν ἀμφοτέρα, ἅπαντα τὰ Ὀρθόδοξα ἑλληνικὰ Πατριαρχεῖα (πλὴν ἐνός), ἅπαντα τὰ Βαλκανικὰ Ὀρθόδοξα Κράτη (πλὴν ἐνός) μετὰ τῆς ὀμοδόξου Ρωσσίας, ἢ Ἀκρόπολις τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐν τῇ ὀλότῃ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ πλειονότητι ὁ εὐσεβῆς καὶ συντηρητικὸς λαὸς μας εἰς πάσας τὰς πόλεις καὶ χωρία τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος.

Ἡ ἐλευθερία δέ, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ἠγωνίσθη ἡ ἔνδοξος ἡμῶν ἑλληνικὴ Φυλὴ ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ὡς θεῖον δῶρον ἐπεδιώχθη ἐξαγγελθεῖσα τόσον ἀπὸ τοῦ στόματος Ὑμῶν, ὅσω καὶ ἐκ τοῦ κυρίου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῷ Τύπῳ καὶ ταῖς προφορικαῖς πρὸς πολλοὺς δηλώσεσιν αὐτοῦ, ἐνέπλησεν ἡμᾶς ἀπειροῦ χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ θάρρους, ὅπως τολμήσωμεν καὶ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, πρῶτον ὅπως ὑποβάλωμεν Ὑμῖν θερμότερα καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῶν ὑψηλῶν προεδρικῶν Ὑμῶν καθηκόντων, καὶ δεύτερον, παρουσιαζόμενοι ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁμοφρονούντων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐν τῇ διακαεῖ ἡμῶν ἐπιθυμίᾳ ν' ἀρθῇ τὸ δημιουργηθὲν «σχίσμα», τὸ ἀπὸ τριετίας ἀρξάμενον διὰ τῆς ἐσπευσμένης καὶ ἀσκόπου μονομεροῦς ἐπιβολῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῶν καινοτομησάντων, ὡς μὴ ὄφειλεν, ἀρμοδίῳ, ὑποβάλλομεν θερμὴν τὴν παράκλησιν, ὅπως εὐαρεστηθῆτε καὶ συντελέσητε εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ παρειαδύσαντος δυστυχῶς ἐν τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας κακοῦ.

Ἐχομεν δὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι θ' ἀξιοθῶμεν νὰ ἴδωμεν ἐν τῷ παρόντι τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς διακηρυχθείσης καὶ ἐξαγγελθείσης διὰ τοῦ τύπου ἐλευθερίας· καί, εἰδικώτερον, τὴν πλήρη ἐλευθερίαν ἐν τῷ παρόντι εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων κατὰ τὰς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν ἄρσιν τῶν καταπιεστικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἱεραρχία διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐφαρμόζει, καὶ τὰ ὁποῖα οὐ μόνον ἄσκοπα ἐλέγχονται, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον διερεθίζουσι τὰ πνεύματα τοῦ εὐσεβοῦς καὶ συντηρητικοῦ Λαοῦ μας ἐν τῇ πλειονότητι αὐτοῦ, ὅστις σεβόμενος τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, ἣν παρελάβομεν διὰ μέσου μακρῶν Αἰώνων παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, δὲν ἀνέχεται οὐδεμίαν καινοτομίαν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν Παραδόσει, ἄνευ τῆς ἀποφάσεως τῆς μόνης ἀρμοδίας περὶ τὰ τοιαῦτα Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς καὶ μόνης δυναμένης νὰ διατυπώσῃ τὸ ὑγιεὲς καὶ ἀληθὲς καὶ γνήσιον τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα καὶ πνεῦμα, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς σπλάγχθοις αὐτοῦ διατηρεῖ ἐν

τῇ πλειονότητι τὰς πατρίους Παραδόσεις καὶ ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἡμερολογίου μετ' αὐταπαρνήσεως ὄντως ἑλληνοπρεποῦς ἅμα καὶ χριστιανοπρεποῦς, περὶ οὗ προσεχέστατα ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ὑποβάλωμεν Ὑμῖν λεπτομερὲς Ὑπόμνημα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19/1 Σεπτεμβρίου 1926

Ἡ Προσωρινὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

Διὰ τὴν Ὀργάνωσιν τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν».

Ὁ Πρόεδρος

ΜΙΑΤ. Ι. ΣΥΓΓΟΥΡΗΣ

Τὰ μέλη

Αθ. Μιχαλόπουλος, Δημ. Γιαννακόπουλος, Ἰ. Χ. Σιδέρης,
Χαρ. Μαυρογένης, Περ. Γκέτουρας.

Ἐπιτροπὴ Κυριῶν Ἀθηνῶν

Αθηνᾶ Σοφianoπούλου, Φλώρα Βαλέτα, Μαρία Μιχαλοπού-
λου, Ἀμαλία Χριστοφορίδου, Ἀλεξάνδρα Καραφίνα, Μαργαρῶ
Δεϊμέζη, Χαρίκλεια Καραμπάτση, Λαμπρινὴ Κλάδου, Ἀμαλία
Βυζαντίου.

Ἐπιτροπὴ Κυριῶν Πειραιῶς

Εὐσταθία Γλυμῆ, Ὀλυμπία Σαραβάνου, Εἰρήνη Καρλουτσά-
κου, Σουσάνα Στεργίου, Ἀγγελικὴ Πίτα, Κατίνα Θεοφιλοπού-
λου, Μαρία Βαϊτάνου.

Ἐπιτροπὴ Κυριῶν Φαλήρου

Ζωὴ Χασιώτη, Μαρία Λιάκου, Ε. Ζγουρίτσα, Μ. Γεωργίου,
Σ. Σατολιά.

Ἐπιτροπὴ Κυριῶν Κηφισσιᾶς

Σοφία Χαραλαμποπούλου, Ἀγγελικὴ Καλογεροπούλου, Φω-
τεινὴ Κούτσου.

Ἐπιτροπὴ Νέων Ἀθηνῶν

Μηνᾶς Σολδᾶτος, Νικόλ. Σακαγιάννης, Γεώργ. Καρούμπας,
Κωνστ. Κοτζιάς.

Ἐπιτροπὴ Νέων Κηφισσιᾶς

Χαράλ. Καλογερόπουλος, Νικόλ. Χαραλαμπόπουλος, Γεώργ.
Ξένος.

Σημ. –Προσεχῶς διὰ τοῦ Τύπου πρὸς πάντας τοὺς ὁμοφρονοῦντας ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, θὰ γνωσθῇ ἡ πορεία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὃν ἀπὸ τριετίας διεξαγάγομεν διὰ σκληρῶν δοκιμασιῶν, ὑπενθυμιζουσῶν τὴν ἐποχὴν τῶν Κατακομβῶν καὶ διώξεων τῶν Νερῶνων κλπ. τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, ὡς καὶ τοὺς μαύρους χρόνους τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς.

Ὡς μέλη τῆς ὀργανουμένης μεγίστης «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος κλπ.» (ἥς τὸν σκοπὸν θὰ ἀναγγείλωμεν προσεχῶς διὰ τοῦ Τύπου, συμφώνως τῷ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐγκριμένῳ Καταστατικῷ αὐτῆς) δύνανται νὰ γραφῶσι πάντες οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, οἱ τῆς πατροπαράδοτου ὀρθόδοξου χριστιανικῆς θρησκείας στερεῶς ἐχόμενοι, ἀποτείνόμενοι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν (προσωρινῶς): Μ. Συγγούρη, Ἀλκιβιάδου 94, Πειραιᾶ.

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ
ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ
ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ»
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ¹**

Ἐπειδὴ κατόπιν τῆς δηλώσεως τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας περὶ ἀποδόσεως εἰς ἡμᾶς τῆς ἀνηκούσης ἐλευθερίας διὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων μὲ τὸ Πάτριον Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον καὶ τῆς προχθεσινῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸν Τύπον περὶ ἀμετατρέπτου ἀποφάσεως ἡμῶν τῆς λειτουργίας προσεχῶς τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν θὰ συνεχίζετο ἢ μέχρι τοῦδε τριετῆς δίωξίς μας ὡσεὶ κακούργων καὶ ληστῶν ὑπὸ τῶν νῦν τιτλοφορουμένων Ἱεραρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος, τοιαύτη καὶ τοσαύτη εὐχάριστος ἐντύπωσις καὶ ἀνακούφισις ἐπροξενήθη εἰς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαόν, ὥστε δὲν παρήλθε μία ἡμέρα ἀπὸ τοῦ πρώτου δημοσιεύματος ἡμῶν τῆς Πέμπτης καὶ ἀμέσως κατέκλυσεν ἡμᾶς πλῆθος Χριστιανῶν τοῦ Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων (καὶ ἰδίᾳ Μενιδίου καὶ Μεγάρων) καὶ ζητοῦσιν ὅπως ἐγγραφῶσιν ὡς μέλη τῆς Κοινότητος καὶ λάβωσιν ἐνεργὸν δρᾶσιν εἰς τὸν ἀρξάμενον ἱερὸν καὶ μέγιστον Ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ ἐντιμοτέρου θησαυροῦ τῆς ἀθανάτου καὶ ἐνδόξου ἡμῶν Φυλῆς, τῆς Ὁρθοδόξου Θρησκείας. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐπιστολαὶ πλήρεις πίστεως καὶ Χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως ἤρχισαν ἀθροαὶ ἀποστελλόμεναι πρὸς ἡμᾶς διαδηλοῦσαι τὴν ἀκραιφνῆ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνοῦ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Προγονικὴν αὐτοῦ πίστιν. Τῇ ἀληθείᾳ, ἢ αὐθόρμητος καὶ τόσον ταχεῖα αὕτη ἐκδήλωσις τοιούτων εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων, συνεκίνησεν ἡμᾶς μέχρις ἀπιστεύτου βαθμοῦ, ὥστε ν' ἀναγκασθῶμεν διὰ τοῦ παρόντος νὰ παρουσιάσωμεν δι' ὀλίγων τὴν τοιαύτην Ἐθνοφειλεστάτην εἰκόνα τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπὸ τοῦ Τύπου, πρὸς στερέωσιν μὲν

1. Ἐφημ. ΣΚΡΙΠ, 5-9-1926.

εἰς τὰ Πατροπαράδοτα τῶν μέχρι τοῦδε ἀκλονήτων μεινάντων, πρὸς ἐπαναφορὰν δὲ εἰς αὐτὰ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐκλινάντων ὡς παρασυρθέντων ἐκ διαφόρων αἰτίων.

Καὶ ἐπειδὴ οὔτε εὐκόλον εἶνε οὔτε δυνατὸν ἵνα ἀπὸ τοῦ Τύπου τὰ τοιαῦτα λιαν εὐχάριστα δημοσιεύσωμεν –λόγω τῶν ἀπαιτούμενων πολλῶν ἐξόδων- γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξους Ἑλληνας, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ τοιαῦτα θ' ἀποσιωπῶμεν, προσεχέστατα ὅμως ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ ἡμετέρου φύλλου τῆς Κοινότητος «Ἡ Γνησία Ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία» θέλομεν τὰ πάντα ἀναγράφη ἐκεῖ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Σήμερον ἀρκούμεθα μόνον εἰς τὴν δημοσίευσιν μιᾶς, τῆς κάτωθι ἐπιστολῆς, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 21/3 Σεπτεμβρίου 1926

Ἀξιότιμον Κύριον Μ. Συγγούρη

Ἀλκιβιάδου 94, Ἐνταῦθα

Ἀξιότιμε Κύριε,

Παρακολουθήσας τὰς πρὸ τριετίας δραστηρίους ἐνεργείας σας, πρὸς ἄρσιν τοῦ δημιουργηθέντος «σχίσματος» (λόγω τοῦ ἐπιβληθέντος Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου), σπεύδω διὰ τοιαύτης μου, ἵνα, ἀφ' ἐνός μὲν μοι ἐπιτραπῇ νὰ ἀπευθύνω τὰς πλέον εἰλικρινεῖς εὐχάς μου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἵνα διαβεβαιώσω ὑμᾶς, ὅτι παρὰ τὸ πλευρόν σας θέλετε εὐρῆ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος τὰ πλέον ὑγιᾶ «Στοιχεῖα», ἅτινα θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ «Ἱεροῦ Ἀγῶνος», ὃν Ὑμεῖς πρῶτος ἀνελάβατε ὅπως φέρητε εἰς αἴσιον πέρας.

Ἐπὶ τούτοις, διατελῶ μετὰ πλείστης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως

Σ. ΛΑΓΟΥΡΟΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητος ἐγκατεστάθησαν μονίμως ἐν Ἀθήναις, πλησίον τῆς Πλατείας Ὀμονοίας, ὁδὸς Ἐπικούρου 17. Οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν ἄς ἀπευθύνωνται ὡς κάτωθι:

Μιλτ. Συγγούρη, Ἑλληνικὴν Ἱεροσπουδαστικὴν Κοινότητα, Ἐπικούρου 17, Ἀθήνας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22/4 Σεπτεμβρίου 1926

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ

ἄ/α Ὁ Πρόεδρος

ΜΙΛΤ. ΣΥΓΓΟΥΡΗΣ

ΑΡΘΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ¹

Εν τῷ φύλλῳ τῆς 8^{ης} τρέχοντος τῆς ἀξιοτίμου ἐφημερίδος «Ἔθνος» καὶ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ αὐτῆς, ἐδημοσιεύθη διατριβὴ τοῦ σεβαστοῦ καὶ διακεκριμένου καθηγητοῦ κ. Αἰγινήτου ὑπὸ τὸν τίτλο «Τὸ ζήτημα τοῦ Πάσχα»², ἐν ἣ διατριβῇ κατακρινόμενου τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Πασχαλίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα κατὰ τὴν 19^{ην} Ἀπριλίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἢ κατὰ τὴν 2αν Μαΐου τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἀνακριβοῦς ἀπὸ ἀστρονομικῆς ἀπόψεως, ὑποδεικνύεται ὁ καθορισμὸς τῆς ἑορτῆς ταύτης συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης, τουτέστιν ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα συγχρόνως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως.

Προφανῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπῆλθε μετατόπισις τῆς βάσεως τοῦ ζητήματος, καθόσον τὴν κυρίαν βάσιν τοῦ καθορισμοῦ τοῦ Πάσχα δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸν Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ ἑαρινὴ Ἰσημερία ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸναντίον καὶ πρὸ παντὸς ὁ μὴ συνεορτασμὸς τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ πρὸ αὐτῶν, ἣτις κυρία βᾶσις ἀνατρέπεται ἄρδην, ὡς συμβαίνει παρὰ ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Δύσεως, ἂν θελήσωμεν νὰ καθορίσωμεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα συμφώνως πρὸς τῆς μαθηματικῆς καὶ ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης.

Ὅτι δὲ ἡ κυρία βᾶσις τοῦ περὶ καθορισμοῦ τοῦ Πάσχα Κανόνος τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶνε ὁ μὴ συνεορτασμὸς τούτου μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ πρὸ

1. ΣΚΡΙΠ (14-2-1926).

2. Στὸ ἄρθρο αὐτό, τὸ ὁποῖο παρατίθεται στὴν διπλανὴ σελίδα σὲ φωτογραφία, ὁ γνωστὸς ὑπέρμαχος τῆς Καινοτομίας Αἰγινήτης, ἀποκαλύπτει πῶς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε σχέδιο ἀλλαγῆς καὶ τοῦ Πασχαλίου, μὲ τελικὸ σκοπὸ τὴν μονιμοποίησιν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Καὶ ὅλα αὐτά, διότι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία... ἔσφαλλε ἐπὶ αἰῶνες, ἀφοῦ δὲν συμβάδιζε μὲ τὴν «ἀλήθεια» τῆς Ἐπιστήμης!

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἐγένετο κατ' αὐτάς ἀκριτὸς λόγος ἐν τῷ Τύπῳ περὶ τοῦ προσεχούς ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἐν σχέσει πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου. Τινὲς μάλιστα καὶ παρενεύθησαν, ἄλλοι δὲ καὶ εὐρον εὐκαιρίαν νὰ ἐπικρίνουν ταύτην διότι ἐφέτος, κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα πίπτει τὴν 2αν Μαΐου.

Ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν γενικῶς τοῦ ἡμερολογίου ἔχω νὰ εἰπῶ ὅτι αὕτη ἀπεβλήθη ἔχει μόνον διὰ νὰ συμφωνήσωμεν πρὸς τὰς παρατηρήσεις τῆς Ἐπιστήμης, ὁπλαδὴ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, ἔχει μόνον διὰ νὰ προσαρμοσθῶμεν, διὰ λόγους ἐπιστημικῶς, βιομηχανικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἐν γένει, πρὸς τὰ καθ' ἕνα τὸν κόσμον ἱσχυόντα, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν προσέκεινται εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅτι τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου δὲν ἠμποδοῦν οἱ Κανόνες, ἀνεγνώριαις περὶ ψήφου ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἀποτελεσθεῖσα πρὸς διετίας ἐξέδωκε τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Κρήτους, δεχθεῖς τὸ ὁμοφώνως τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ συμφωνήσασα ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου δὲν ἴτε ἀντικανονικῆ.

Ὡς πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα ἐφέτος κατὰ τὴν 2αν Μαΐου καὶ τὰ περὶ ἀντικανονικότητος τούτου, ἔχω νὰ εἰπῶ τὰ ἑξῆς: Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐφέτος δὲ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν αὐτῶν ἀκριβῶς ὑπολογισμῶν κατὰ τοὺς ὁμοίους ἑορτάζει τοῦτο ἀπὸ πολλῶν κινήσεων. Πραγματικῶς μέχρι τοῦδε τὸ Πάσχα ἑορτάσθη περὶ τὴν 19 καὶ μετ' αὐτὴν μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου, ἡ μὲν δὲ διαφορά ἐφέτος εἶνε, ὅτι ἡ αὐτὴ ἡμέρα, ἀντὶ καὶ λέγεται 19η Ἀπριλίου, λέγεται 2α Μαΐου. Συνεπὲς οὐμὲν νεωτερισμὸς γίνεται καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

Προφανῆς ἀποδείξει, ὅτι οὐδὲν μεταβλήθη διὰ τοῦ ἡμερολογίου ὡς πρὸς τὸ Πάσχα εἶνε, ὅτι τοῦτο δὲ ἑορτάσθη ἐφέτος τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡμέραν μὲ ἡμᾶς τόσον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὅσον καὶ εἰς τὴν Σερβίαν, μετ' τὴν διαφοράν, ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη κατ' ἡμῖν δὲν λέγεται 2α Μαΐου, ὅπως δὲ ἠδύναται νὰ λέγεται ἀποσῶποτε ἄλλως, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα

δὲ Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων δὲ ἀνομαζέται 19η Ἀπριλίου. Ἐν συνεπείᾳ ἡμεῖς ἠθέλωμεν ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα πρὸς τῆς 2ας Μαΐου, δὲ ἐωρτάσθημεν τοῦτο οὐχὶ συγχρόως ἀλλὰ ἐνωσιτερον τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων.

Σημειωτέον ὅμως, ὅτι εἰ ὑπολογισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ὁμοίων δὲ ἑορτάσωμεν ἐφέτος τὸ Πάσχα τὴν 19ην Ἀπριλίου (ἢ τὴν 2αν Μαΐου κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον), δὲν εἶνε ἀκριβεῖς, οὔτε ἐπιστημονικῶς, οὔτε ἐκκλησιαστικῶς. Τὸν ἐσφαλμένον αὐτὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ ἀκολουθεῖ ἡ Ἐκκλησία ἤδη ἀπὸ αἰῶνων. Κατὰ τὸν ὁρθὸν ὑπολογισμὸν, τὸν σύμφωνον καὶ πρὸς τὴν ἀσπρονομικὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς Κανόνας, τὸ Πάσχα ἔπρεπε νὰ ἑορτασθῆ ἐφέτος κατὰ τὴν 4ην Ἀπριλίου (v. ἡ.), ὡς ἐπισητῆσε πρὸς τινὰς ἐτῶν νὰ καθιερώσῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐπὶ τῇ βᾶσει σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Κωνσταντίνῳ πρὸς τινὰς ἐτῶν συνεληθόντος Πανορθόδοξου Συνεδρίου. Δυστυχῶς ὅμως αἱ περὶ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐπελεθῶσαι ἐκτοτε μεγάλα ἀνωμαλία ἠμποῦσαν τὴν πραγματοποιήσῃ τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης. Οἱ σχετικοὶ πίνακες τῶν ἀκριβῶν χρονολογιῶν τοῦ Πάσχα, ὑπολογισθέντες ὑφ' ἡμῶν διὰ μιαν πενητηνοταετίαν, αἰτήσῃ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διεβιβάσθησαν ἤδη εἰς αὐτὸ πρὸς διετίας. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας προέβη ἤδη εἰς τὴν μεταρρυθμίαν, δὲ ἑορτάσῃ δὲ ἐφέτος τὸ Πάσχα τὴν 4ην Ἀπριλίου.

Ἡ ἀποδοχὴ, ἄλλως, καὶ παρὰ πάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ ὁρθοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ Πάσχα πρόκειται ν' ἀποτελέσῃ ἐν ἐκ τῶν θεμάτων τῆς προσεχῆς συγκαλουμένης ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Δύναται δὲ βεβαίως νὰ ἐλπίζῃ τις ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη ὑπεροβήσῃ τὸν συμφωνῶν πρὸς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς Κανόνας ὑπολογισμὸν τοῦ Πάσχα διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον, μέχρι, τουλάχιστον, τοῦ ἔτους, καθ' ὃ, ὡς ἐλπίζεται ἤδη, ἠβελαν ἀποφασισθῆ ἡ μονοπρωπολήσις τῆς ἑορτῆς ταύτης κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, εἰς τὴν ὅποιαν καὶ ἐγὼ μετέχω.

Δ. ΑἸΓΙΝΗΤΗΣ

ΕΘΝΟΣ 8-2-1926

αὐτῶν, μαρτυρεῖ καὶ ὁ 12^{ος} Κανὼν τῆς Β^ας ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καταδικάζων ὡς αἵρε-

τικούς τοὺς περὶ τὸν Σαββάτιον καθὸ συνεορτάζοντας τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων.

Τὸν Κανόνα τοῦτον τῆς Α^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀνεγνώρισαν καὶ ἐπεβεβαίωσαν ἅπασαι αἱ κατόπιν Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ὡς καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Ἱερεμίου Β^{ου} συνελθοῦσα Σύνοδος ἐν ἔτει 1593, καταχύρωσε δὲ καὶ ἡ Πολιτεία διὰ πλείστων ὄσων αὐτοκρατορικῶν διατάξεων, ἐν αἷς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 131 Νεαρὰ τοῦ Ἰουστιανιανοῦ, καθ' ἣν «Θεσπιζομεν τάξιν νόμων ἐπέχειν τοὺς ἀγίους ἐκκλησιαστικούς Κανόνας, τοὺς ὑπὸ τῶν ἀγίων ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐκτεθέντας ἢ βεβαιωθέντας· τῶν γὰρ ἀγίων Συνόδων τὰ δόγματα καθάπερ τὰς θείας γραφὰς δεχόμεθα καὶ τοὺς κανόνας ὡς νόμους φυλάττομεν».

Κατὰ ταῦτα τόσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅσον καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ὀρθῶς ἐπραξαν ὅπως ἀρνηθῶσι τὸν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα κατὰ τὴν 4^{ην} Ἀπριλίου, συμφώνως πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐμμείνωσι εἰς τὸν ἑορτασμὸν αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία, ἣτις κατὰ τὸν Χρυσόστομον ἀγνοεῖ «χρόνων ἀκρίβειαν καὶ ἡμερῶν παρατήρησιν», καθορίσασα τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ἀλλ' ἀπέβλεψεν ἐκ λόγων καθαρῶς θρησκευτικῶν εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ πρὸ αὐτῶν ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ἂν δὲ ὄντως παρατηρῆται ἀνωμαλία κατὰ τὸ τρέχον ἔτος λόγω τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ κατὰ μῆνα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλεται αὕτη εἰς τὴν αὐθαίρετον καινοτομίαν τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, καινοτομίαν, τὴν ὁποίαν τὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα ἀποδεικνύουσιν, ὡς ἀντικρὺς ἰσταμένην τῶν ἱερῶν νόμων καὶ κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Παλαιὸν Φάληρον

Κ. Δ. Αντωνιάδης, Δικηγόρος

Η ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ¹

Φίλε κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Σκριπ»,

Ἐν τῇ «Ἐστία» τῆς 25^{ης} τρέχοντος τὸ γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐδημοσίευσεν ἀνακοινωθὲν ἐν ᾧ ἐξηγεῖ τοὺς λόγους ὧν ἕνεκα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετέθεσε τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἄλλ' ὁ συντάξας τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦτο δὲν φαίνεται λίαν ἐντριβῆς περὶ τὸ Τυπικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐὰν τὸ Πάσχα τύχη λίαν ὀψιμον, τῇ 24 ἢ 25 Ἀπριλίου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου συμπίπτει τῇ Μεγ. Παρασκευῇ ἢ τῷ Μεγ. Σαββάτῳ. Κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ νεώτερον Τυπικόν, ὅπερ ἄλλως μόνον τὴν περίπτωσιν τοῦ Μεγ. Σαββάτου προβλέπει, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου μετατίθεται τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ὅμως βυζαντινὸν Τυπικόν, ὅπερ ἴσχυε καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, ἡ ἑορτὴ δὲν μετατίθεται. Οὐδὲν περὶ μεταθέσεως ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα ἀκμάσαντος Ἡγουμένου τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἁγίας Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα Μάρκου τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀμαρτωλοῦ, ἐν τῷ Συντάγματι αὐτοῦ εἰς τὰ ἀπορούμενα τοῦ Τυπικοῦ, οὐδὲν [ῥωσάτως] ἐν ταῖς παλαιότεραις ἐκδόσεσι τοῦ Μηναίου τοῦ Ἀπριλίου (ἔκδ. τοῦ 1558, 1685, 1689 κ.λ.) καὶ τοῦ Τυπικοῦ (ἔκδ. τοῦ 1545, 1577, 1691 κ.λ.). Ὡστε ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅτι ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐδέποτε ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ἑορτάζεται πρὸ τοῦ Πάσχα, εἶναι ἀστήρικτος, διότι ὁ κανὼν ὃν ἐπικαλεῖται εἶνε κανὼν ἀνύπαρκτος. Ἡ μὴ ἐξέλαβεν ὡς κανόνα τὸ ὅτι ἐν τισὶ τροπαρίοις τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου ἀναφέρεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ;

Διστάζομεν νὰ τὸ πιστεῦσωμεν. Μετατίθεται δὲ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου διό-

1. ΣΚΡΙΠ (28-4-1926).

τι, κατὰ νεωτέραν τινὰ τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας ἀπόφασιν, ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μετατίθεται εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐὰν συμπέσῃ τῇ Μεγ. Παρασκευῇ ἢ τῷ Μεγάλῳ Σαββάτῳ. Κατὰ τὸ ἀρχαῖον ὁμῶς βυζαντινὸν Τυπικόν, ὅπερ ἄλλως διετηρήθη ἐν ταῖς Μοναῖς καὶ ἀκολουθεῖ μέχρι σήμερον ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συμπίπτουσα τῇ Μεγ. Παρασκευῇ δὲν μετατίθεται, ἀλλ' ἑορτάζεται συγχρόνως συνδυαζομένων προσφυῶς τῆς Ἀκολουθίας τῶν Παθῶν καὶ τῆς τῶν Ἱερῶν [Εὐαγγελίων] μὲ τὸν Ἑσπερινόν, τὸν Ὁρθρον καὶ τὴν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ὅμοίως δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀκριβῆς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου δὲν ἔθιξε τὸ Πασχάλιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ Πάσχα δὲν δύναται νὰ ἑορτασθῇ πρὸ τῆς 22 Μαρτίου καὶ μετὰ τὴν 25 Ἀπριλίου, ἡμεῖς δὲ ἀποδεχθέντες εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε τὸ νέον Ἡμερολόγιον ἑορτάζομεν τὸ Πάσχα ἀπὸ τῆς 4 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 8 Μαΐου, ἐκ τούτου δέ, πλὴν ἄλλων ἀτόπων, ἐπέρχεται μεγίστη ἀνωμαλία καὶ σύγχυσις εἰς τὰ λειτουργικὰ ἡμῶν βιβλία, ἐν τοῖς ὁποίοις ρητῶς ὀρίζονται αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς δύνανται νὰ συμπέσωσιν αἱ ἀπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου (11 Ἰανουαρίου) μέχρι τῆς τρίτης εὐρέσεως τῆς Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου (25 Μαΐου) μνήμαι Ἁγίων, τροποποιουμένης ἐν ἐκάστη περιπτώσει τῆς Ἀκολουθίας. Ἐπίσης μεγίστη σύγχυσις ἐπέρχεται εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ τοὺς Ἀποστόλους τῶν ἀπὸ τῶν Φώτων μέχρι τοῦ Τριωδίου Κυριακῶν.

Ἡ δὲ νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἣτις δὲν δύναται νὰ εἶνε βραχυτέρα τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν, κατὰ μὲν τὸ τρέχον ἔτος διὰ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου, περιορίζεται εἰς μίαν μόνην ἡμέραν, τῷ 1929 καταργεῖται διότι ἡ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων συμπίπτει τῇ 30 Ἰουνίου.

Ἄστοχος ἦτο τῶ ὄντι ἡ ἀπόφασις περὶ μεταθέσεως τῆς ἑορτῆς καὶ οὐδὲν εἶχε πρὸς τοῦτο δικαίωμα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, καλῶς δὲ θὰ ἔπραττεν ἐὰν ἄφινεν ἡσυχον τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ὡς θὰ ἔπραττεν ἔργον φρονήσεως ἐὰν ἄφινεν ἡσύχους τὰς τρεῖς καλογραίας τῆς Τήνου².

Μετὰ πλείστης τιμῆς
ὄλων ὑμέτερος
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ³

2. Πρόκειται γὰρ τὸν γνωστὸ διωγμὸ Μοναζουσῶν τινων τῆς Μονῆς Κεχροβουνίου τῆς Τήνου, οἱ ὁποῖες ἀφορίσθησαν γιὰ τὴν ἐμμονή τους στὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο!

3. Υἱὸς τοῦ διασήμου οικονομολόγου καὶ λογίου Ἀθανασίου Βερναρδάκη (1844-1912) καὶ ἀνεψιὸς τοῦ λογίου Δημητρίου Βερναρδάκη (1833- 1907), ὁ ὁποῖος συνέγραψε ἕναν μνημειώδη λόγο ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῆς Δύσεως.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ¹

Ὁ τηλεγράφος ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ νέος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας² συνεκάλεσεν εἰς προσεχῆ ἕκτακτον Σύνοδον τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰγύπτου καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἕκτακτον ταύτην Σύνοδον μεταξὺ τῶν ἄλλων ζητημάτων, ἅτινα θὰ τεθῶσιν ἐπὶ τάπητος, θὰ εἶναι καὶ τὸ μετερρυθμισμένον, ὡς ἀναγράφεται, Ἡμερολόγιον τὸ ἀπὸ διετίας ἤδη ἀντικανονικῶς εἰσαχθὲν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας. Δὲν δύναται βεβαίως νὰ προδικάσῃ τις τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ληφθησομένας ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ταύτης, ὑπὸ τὴν προεδρίαν μάλιστα Πατριάρχου, οὔτινος ἢ μέχρι τοῦδε πολιτεία ἤκιστα συμβιβάζεται πρὸς τὸν πρὸς τὰς Παραδόσεις καὶ τοὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας αὐστηρὸν σεβασμὸν τοῦ προκατόχου τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ταύτῃ Συνόδῳ ἡ Ἐκκλησία τῆς Αἰγύπτου καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ σπουδαιότατον μέρος εἰς κρισιμωτάτην περιόδον ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρωτοστατήσασα εἰς τὸ ζήτημα τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον τὸ ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως ἀκολουθούμενον, ἐδημιούργησεν ὄντως σχίσμα ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπεκόπη μετὰ δύο ἄλλων Ἐκκλησιῶν τοῦ Μεγάλου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ καταλαβοῦσα ἰδιάζουσαν θέσιν εἰς τὸ μεταίχμιον δύο θρησκευτικῶν κόσμων, τοὺς ὁποίους διαχωρίζουσιν οὐσιωδέσταται δογματικαὶ διαφοραὶ, καταβάλλει ἀπεγνωσμένας προσπαθείας ὅπως τὴν καινοτομίαν τῆς ταύτης βάσισις ἐπὶ τοῦ τόσον ὀλι-

1. ΣΚΡΙΠ (15-7-1926).

2. Πρόκειται γὰρ τὸν Μελέτιο Μεταξάκη, ὁ ὁποῖος διαδέχθηκε τὸν Φώτιο.

σθηροῦ διὰ τοιούτους νεωτερισμοὺς ἐδάφους τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐντεῦθεν ἐπακολούθησασα σύγχυσις καὶ ἀταξία οὐδενὸς βεβαίως τὴν ἀντίληψιν διέφυγε, δεδομένου ἄλλως ὅτι, προχθὲς ἔτι, συνεπέα τῆς ἐν λόγῳ καινοτομίας, παρελείφθη σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν ἡ νηστεία τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἦν ἀντιθέτως ἐτήρησαν πλήρη συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας καὶ τὰ Μεγάλα Σώματα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ οὐδεὶς ὄντως πονῶν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν δύναται νὰ ἀρνηθῆ τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχει αὕτη ἐκ τῆς πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας ἡμερολογιακῆς ἀφομοιώσεως, οὓς κινδύνους κάλλιστα διαβλέπει τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐκ τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ condominium³ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἐφευρέται τῆς καινοτομίας ταύτης φαίνεται, ὅτι ἀγνοοῦσιν ἢ μᾶλλον θέλουσι νὰ ἀγνοῶσιν, ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἐκ πεπαιδευμένων, συγκεκροτημένων κατὰ τὴν θρησκευτικὴν παιδείαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχωσι τὴν κατ' ἐπίγνωσιν πίστιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀνθρώπων βασιζόντων τὴν πίστιν των ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας των, ἧς βεβαίως τὸ κύρος μειοῦται οὐσιωδῶς πρὸ τῶν ὀμμάτων των, ὅταν αὕτη ἐπιζητῆ διὰ ἀντικανονικῶν διατάξεων τὴν προσέγγισιν πρὸς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐσιωδέσταται καὶ θεμελιώδεις δογματικαὶ διαφοραὶ διαχωρίζουσι ταύτην. Ἄν δὲ τὰ εἰς τὰς θείας καὶ ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπαρεγκλίτως ἐμμείναντα Πατριαρχεῖα ἐπεδείξαντο ὄντως χλιαρὰν ἀπέναντι τῶν καινοτομησασῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πολιτείαν, μὴ θελήσαντα δι' ἐντόνου διαβήματος ἐν ὀνόματι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως

3. Συγκυριαρχία (ἐν. τῶν προσκυνημάτων στοὺς Ἁγίους Τόπους).

ἀνακαλέσωσι ταύτας ἀτακτούσας εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως τῆς Αἰγύπτου παρέχεται ἤδη εὐκαιρία ἐν τῇ ἐκτάκτῳ Συνόδῳ εἰς ἣν καλεῖται, ἵνα ἐκδηλώσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν τῆς διὰ τὴν εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας εἰσαχθεῖσαν ἀντικανονικὴν καινοτομίαν καὶ βεβαίως ἐπὶ τὰ ἴχνη, ἅτινα ἐχάραξεν, διὰ τῆς κατὰ τὰς ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας πολιτείας του, ὁ μεταστὰς Φώτιος.

Κ. Δ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος

Παλ. Φάληρον

**Τὰ λυπηρὰ γεγονότα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου
Ἀθηνῶν (Συνοικίας Περιστερίου) ἐπὶ τῇ ἑορτῇ
τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μὲ τὸ πάτριον
ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον**

Κύριε Διευθυντά,

Εὐαρεστηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ δημοσιεύσητε τὰ κάτωθι, πρὸς διαφώτισιν τῆς Κοινῆς Γνώμης καὶ τῶν ἀρμοδίων:

Ἐμμένοντες ἀκλόνητοι εἰς τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον, συνεκεντρώθημεν χθὲς τὴν ἑσπέραν περὶ τὰ χίλια ἄτομα εἰς τὸν ἐξοχικὸν Ναὸν Ἁγ. Βασιλείου τῆς συνοικίας Περιστερίου Ἀθηνῶν, ὅπου ἐτελέσαμεν τὴν Ἀγρυπνίαν καὶ Λειτουργίαν τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Συνεπεῖα ὅμως ἐγγράφου τοῦ Μακαριωτάτου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν πρὸς τὸν ἐκεῖ ἀστυνομικὸν Σταθμὸν, ἦλθε δύναμις ἀστυνομικὴ καὶ παρέμεινε μέχρι πρωίας ὅπως συλλάβῃ τὸν Ἱερέα. Τοῦτο μὴ δυνηθεῖσα νὰ πράξῃ ἐστράφη ἐναντίον ἡμῶν (4 ἱεροψαλτῶν) καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς Λειτουργίας καὶ τὴν Μετάληψιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ περὶ ὥραν 5 π.μ. ἀκριβῶς, συλλαβόντες ἡμᾶς ὠδήγησαν εἰς τὸ κρατητήριον ὅπου παρεμείναμεν μέχρι τῆς 11 π.μ. ὥρας. Συγχρόνως δὲ ἐμηνύθημεν ἐπὶ παραβάσει ἄρθρου τινὸς τοῦ σχετικοῦ Νόμου (εἰς ἡμᾶς ἀγνώστου μέχρι σήμερον καὶ ἀνυπάρκτου, καθόσον ἀπὸ τριετίας οὐδεὶς ἠμπόδισεν ἡμᾶς εἰς τὸν ἐκκλησιασμὸν μας μὲ τὸ πάτριον Ἡμερολόγιον ἢ ἐμήνυσε, καίτοι γνωστότατοι τυγχάνοντες εἰς τὸ Κράτος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν) ζητηθείσης καὶ τῆς ἀπολογίας ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἀπαγγελθείσης κατηγορίας μας.

1. ΣΚΡΙΠ (29-8-1926).

Ἐπειδὴ, ἐν προκειμένῳ, δύο τινά, πρῶτον ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου ἡμῶν καὶ ἡ μεγάλη κούρασις καὶ ἐξάντλησις - ὡς ὀδηγηθέντες εἰς τρία ἀστυνομικά Τμήματα - ἦν ὑπέστημεν κατόπιν τῆς ὀλονυκτίου Ἀγρυπνίας, δεῦτερον δὲ ἡ καθ' ἡμῶν γενομένη μῆνυσις ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, σφόδρα ἐλύπησαν καὶ ὑπερβολικὰ ἐξέπληξαν ἡμᾶς, ὡς συμβάντα πρωτάκουστα εἰς τὴν ἐλευθέραν Πατρίδα ἡμῶν, ἔρχομαι διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ διαμαρτυρηθῶ δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ νὰ δημοσιεύσω συγχρόνως τὴν δοθεῖσαν τὴν πρῶτιαν ἀπολογία μου, ὡς κατηγορουμένου διὰ πρώτην φορὰν ἐν τῷ βίῳ μου, ὅπως πεισθῶσιν οἱ πάντες, ὅτι μέτρα βίας ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ ἐξασκήσει τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως οὐδόλως δύνανται νὰ πτοήσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ δημιουργήσωσι σκηνὰς λυπηράς, στιγματιζούσας πρῶτον μὲν αὐτὴν τὴν τιμὴν τοῦ Κράτους (ὑπὲρ ἧς λίαν ἐνδιαφέρομαι καὶ πονῶ), δεῦτερον δὲ παριστώσας τὴν νῦν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐστίαν μολύνσεως καὶ διώξεως τῶν ἐλευθέρων Χριστιανικῶν συνειδήσεων διὰ τῆς λήψεως τῶν Παπικῶν μέτρων, ὧν τὴν ἐφαρμογὴν ἀθεοφόβως καὶ ἀντιχριστιανικώτατα ἐπιδιώκουσιν, ἐπιφυλασσόμενος προσεχῶς νὰ ἐπανέλθω λεπτομερέστερον καὶ ἐκτενέστερον ἐπ' αὐτοῦ, καθόσον τὸ ἀπόγευμα πάλιν ζητούμεθα ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας.

Εἰς τὸ ἐρώτημα λοιπὸν τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου ἀπήντησα ὡς κάτωθι:

«*Ἀπόκρ. Μάλιστα ἔλαβον σήμερον μέρος ὡς ἱεροψάλτης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (15 Αὐγούστου Π. Ἡμερολόγιον) καθ' ὅσον ὡς γνήσιος Ἑλληὴν καὶ Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος ἐκ προγόνων σεβόμενος ἀνέκαθεν τοὺς καθεστῶτας Νόμους τε Πολιτείας καὶ τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὡς μὲν πολίτης*

Ἐλλην, νομοταγέστατος τυγχάνων ἐν τῷ καθόλου μου βίῳ, καὶ δὴ τῷ στρατιωτικῷ, σέβομαι καὶ ἀκολουθῶ ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ λατρεία τῆς πατροπαράδοτου μου θρησκείας τὸ ἀναλλοίωτον καὶ αἰώνιον θρησκευτικὸν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀπὸ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου μέχρι σήμερον καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, μένει καὶ θὰ μείνη τὸ αὐτό, ἀπορρίπτων διαρρήδην καὶ ἀποδοκιμάζων μετ' ἀποτροπιασμοῦ τὸ ὅλως παρανόμως καὶ πραξικοπηματικῶς εἰσαχθὲν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐνδόξῳ Πατρίδι καὶ δηλῶν μετὰ παρρησίας καὶ ἀκραιφνοῦς Χριστιανικῆς ὁμολογίας – οἷα ἀρμόζει εἰς Ἑλληνα πολίτην ἐλεύθερον καὶ Χριστιανὸν Ὁρθόδοξον – ὅτι οὐδέποτε θέλω ἀκολουθήσει αὐτὸ καθόσον τὴν παραδοχὴν τούτου θεωρῶ ἄρνησιν καὶ προδοσίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ανατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Πάπαν τῆς Δύσεως² διὰ τῆς ὡς μὴ ὄφειλεν ἐφαρμογῆς ἐνταῦθα τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, καὶ συνεπῶς ὑποδούλωσιν, ταπεινώσιν καὶ ἐξαφάνισιν τῆς γλυκυτάτης μου Πατρίδος Ἑλλάδος, πρὸς σωτηρίαν καὶ δόξαν τῆς ὁποίας ὅλον μου τὸν βίον μέχρι τοῦδε ἐδαπάνησα δι' αἱματηρῶν θυσιῶν, ὑπηρετήσας ταύτην ἐπὶ σειρὰν ὀλόκληρον 15 ἐτῶν ὡς ἔφεδρος ὀπλίτης καὶ ἀξιωματικός, ἀλλὰ θὰ ἐμμένω πιστὸς μέχρι τέλους εἰς τὸ πατριὸν Ἡμερολόγιον, ὡς τοῦτο πράττουσι πάντα τὰ Ὁρθόδοξα Ἑλληνικὰ Πατριαρχεῖα (πλὴν ἐνός) καὶ πάντα τὰ γείτονα Βαλκανικὰ Κράτη μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσσίας, ὡς καὶ πάντες οἱ πιστοὶ καὶ γνήσιοι Ἕλληνες εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ χωρία τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος, ἰδίᾳ δὲ τὸ Ἅγιον Ὅρος.

»Τότε δὲ μόνον θέλω ἀκολουθήσει τὸ νῦν παρανόμως καὶ μονομερῶς ἐφαρμοσθὲν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑλλάδι Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ὅταν Οἰκουμενικὴ Σύνοδος συνερχομένη νομίμως καὶ κανονικῶς ἀποφανθῇ ἐν Ἁγίῳ

2. Βλέπουμε ἐδῶ πόσο μπροστὰ ἐβλεπαν οἱ ἀείμνηστοι πρόγονοί μας!

Πνεύματι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως αὐτοῦ γενικῶς (καὶ οὐχὶ ὡς νῦν μερικῶς)³ ἢ ἀπομακρύνσεώς του ὡς ξένου καὶ ἀλλοτρίου τῶ τοῦ ἡμετέρου Ἁγίου Ἔθνους, καὶ τῇ διὰ ποταμῶν Ἑλληνικῶν μαρτυρικῶν αἱμάτων στηριχθεῖση καὶ μέχρι σήμερων ἀλωβήτῳ διατηρηθεῖση, Θεοδωρήτῳ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, ὡς λαοῦ περιουσίῳ καὶ ἔχοντος προορισμὸν ἵνα ἐκτελέσῃ προσεχῶς τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἐν ὄλῳ τῶ Κόσμῳ διὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ μόνης».

Ἐπίσης, ἀνταξίαν ἑλληνοπρεπῆ καὶ χριστιανοπρεπῆ ὁμολογίαν ἔδωσαν καὶ οἱ ἕτεροι μετ' ἐμοῦ μηνυθέντες τρεῖς ἱεροψάλται: 1) Κωνστ. Ζαχαρόπουλος, ἱεροψάλτης Ἀγ. Σπυρίδωνος Πειραιῶς, 2) Εὐστρ. Γεωργιάδης, 3) Δημοσθ. Ψαροθεόδωρος⁴.

ΜΙΑΤ. Ι. ΣΥΓΓΟΥΡΗΣ

Τέως ἔφεδρος λοχαγὸς Πεζικοῦ.

Ἀθῆναι, Σύλλογος Ὁρθοδόξων, Ἀδριανοῦ 52

Πειραιεύς, Ἀλκιβιάδου 94

3. Καταρρίπτεται ἐνταῦθα ἀκόμη ἓνα ψέμα τῶν Καινοτόμων ἐναντίον μας, περὶ δῆθεν «ἡμερολατρίας».

4. Ὁ μετέπειτα ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης τῶν «Ματθαϊκῶν» Δημήτριος († 1976).

ΒΙΒΛΙΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ (1929)

Κατὰ τὸ ἔτος 1929 ἔχουμε πολὺ σημαντικὲς ἐκδόσεις.

Ὁ λόγιος καὶ ἀγωνιστὴς Ἀγιορείτης μοναχὸς Ἀρσένιος Κοττέας ἐκδίδει τὸ βιβλίο «*Η ΜΑΧΑΙΡΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ*», ποὺ ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ συνέχεια τοῦ βιβλίου του «*Κέντρα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ανατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*»¹. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 130 περίπου σελίδες καὶ διαιρεῖται θεματολογικῶς σὲ δύο κυρίως μέρη. Τὸ πρῶτο ἀφορᾷ τὴν ἱστορία τῆς Μασωνίας καὶ τὴν δράση τῶν Μασόνων, ἐνῶ τὸ δεύτερο ἀναφέρεται στὴν δράση τῶν ξένων προπαγανδῶν (ἡ αἴρεση τοῦ ἐθνικισμοῦ ἦταν σὲ ἔξαρση στὰ Βαλκάνια) καὶ στὴν εἰσαγωγή τῶν νεωτερισμῶν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, εἰδικῶς δὲ στὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία. Τὸ βιβλίο αὐτό, στὸ ὁποῖο κατακρίνονται σφοδρότατα οἱ πάσης φύσεως νεωτεριστές, περιέχει σημαντικὰ στοιχεῖα, μερικὲς φορές ἴσως ὑπερβολικὰ ἢ καὶ ὄχι ἀπολύτως ἀκριβῆ, σίγουρα ὅμως πολὺ ἀξιόλογα καὶ ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα δίδουν ἀφορμὴ γιὰ περαιτέρω ἔρευνα. Πολὺ σημαντικὰ ἐπίσης εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἐπιβολὴ τῶν Καινοτομιῶν στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας, τῆς ὁποίας τότε ἡγεῖτο ὁ πρῶην (;) Οὐνίτης Μύρων Κριστέα. Ὁ Μοναχὸς Ἀρσένιος ὡς ρουμανομαθητῆς² παρουσιάζει ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα μέσα ἀπὸ ρουμανικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς.

1. Βλ. ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ, τ. 2 / Ἄνοιξις-Καλοκαίρι 2015, σελ. 60.

2. Καταγόταν ἐκ Λακωνίας, ἀλλὰ μεγάλωσε στὴν Ρουμανία.

Ἡ «Μάχαιρα» γράφτηκε στὸν ἀπόηχο τῶν διωκτικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἱ ὁποῖες περιελάμβαναν τὴν καύση τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ π. Ἀρσενίου, τὴν ἐπιβολὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου καὶ τόν, διὰ ἐξοριῶν καὶ ξυραφισμάτων, «σωφρονισμό» τὸν ἀντιφρονούντων Ζηλωτῶν Μοναχῶν. Γράφει δὲ χαρακτηριστικὰ στὸν Πρόλογο ὁ συγγραφεὺς γιὰ τὸ βιβλίο, πῶς «μετὰ τὴν κυκλοφορίαν καὶ μελέτην τούτου, πιστεύω, ὅτι θέλει πεισθεῖ πᾶς ἀμερόληπτος καὶ ἀπαθῆς ἀναγνώστης, κατὰ πόσον εὐρίσκονται ἐν τῷ δικαίῳ οἱ ἀκονίζοντες καθ' ἡμῶν τὰς ψαλίδας καὶ τὰ ξυράφια, εἰς οὓς καὶ ἀφιεροῦται τὸ παρόν».

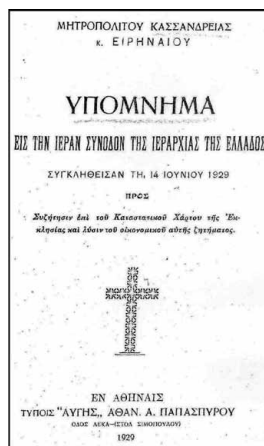
Ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτὸ ἀξίζει νὰ παρατεθεῖ ἓνα προφητικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν Ἐπίλογό του:

«Ἐὰν ὁμως κρίνομαι ὡς ὑπαίτιος ἀνησυχίας, τότε: δὲν εἶμαι ἐγὼ μεγαλύτερος τοῦ Προφήτου Ἰωνᾶ! Ρίψατέ μοι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἴσως καταπραῦνθῆ ἡ ταραχὴ. Προτιμῶ νὰ ὑποφέρω, ὅτι καὶ ἂν κρίνητε – καίτοι θεωρῶ ἑμαυτὸν ἀνεύθυνον, μόνον ἢ ἀλήθεια καὶ ἢ εἰρήνη νὰ ἐπανέλθῃ καὶ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους. Ἐὰν καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἤθελον πέσει, οὐδὲν ἕτερον ἤθελον οὗτος ἀκούσει παρ' ἐμοῦ, εἰ μὴ μόνον νὰ διαβιβᾷ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τοῦ τὰς ἐπομένους ὀλίγας λέξεις μου: Ποιήσατε, ἵνα ἡ καινοτομήσασα Ἐκκλησία ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Δογματικὴν καὶ Κανονικὴν ὁδόν, Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἦτο μέχρι τῆς χθές, καὶ καθαρίσατε Αὐτὴν ἀπὸ πάντας τοὺς ἐργάτας τῆς Ἀνομίας. Ἐὰν δὲ ὄχι, τότε θὰ ἀκούσωσιν οἱ ὑπεύθυνοι: Ἐλλὰς Ἐλλάς! Ἐὰν δὲν ἐξυπνήσῃς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν δὲν ἀκολουθήσῃς τὴν ὁδὸν τῶν προγόνων σου, καὶ ἐξακολουθήσῃς νὰ κλίνῃς τὰ ὦτα σου εἰς τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν συμφεροντολόγων, οἵτινες φροντίζουν νὰ ἐκβάλλουν τὸ δέρμα σου, καὶ ἐὰν ἐπιμένῃς νὰ ἀκούῃς ὅλας τὰς ξένας προπαγάνδας, αἵτινες προσπαθοῦν, νὰ σὲ διαμοιράσουν σὲ αἰρέσεις καὶ νὰ σὲ ὑποδουλώσουν ὕστερον εἰς ἄλλα κράτη, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόσεξαν εἰς τὸν ἑαυτὸν τους, τότε, Ἐλλὰς Ἐλλάς, θὰ διαμοιράζονται οἱ ξένοι τοὺς κόπους σου καὶ τὴν κληρονομίαν σου θὰ ἀρπάζουν οἱ ἐχθροὶ σου· καὶ ὁμοῦ μετὰ τῆς περιου-

σίας σου, μετὰ τοῦ Κράτους σου καὶ πατροπαραδότου πίστεώς σου, θέλεις χάσει τὴν ἐλευθερίαν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν σου. Καὶ θὰ λέγουν τὰ ἔθνη, ὅταν - μὴ γένοιτο! - στήσουν τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως εἰς τὸν τόπον τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας σου: Ἰδοὺ ὁ Λαός, ὅστις δὲν ἔθεσε τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Κύριον! Ἰδοὺ ὁ Λαός, ὅστις ἀπέρριψε πᾶν ὅτι εἶχεν ἐκ τῶν προπατόρων του: Ἐκκλησίαν πατροπαραδότου, ἡθῆ, ἔθιμα καὶ νόμους! Ἰδοὺ ποῦ ἔφθασεν ὁ Λαός, ὁ ὑπακούων εἰς τὰς ξένας προπαγάνδας, αἰρετικῶν, σχισματικῶν καὶ τρισκατάρτων!».

Στις 14 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1929 κατατίθεται στὴν Διοικοῦσα Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ἱστορικὸ «ΥΠΟΜΝΗΜΑ» τοῦ μακαριστοῦ Κασσανδρείας Εἰρηναίου³, τὸ ὁποῖο ὄχι ἀπλᾶ κατετάραξε τοὺς Καινοτόμους μετὰ τὸν ὀρθόδοξο λόγο του, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἔθεσε καὶ τὶς βάσεις γιὰ τὴν εἴσοδο Ἀρχιερέων στὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Στὸ «Υπόμνημα» θίγονται διάφορα φλέγοντα θέματα, ὅπως ἡ ὑποδούλωση τῆς Ἐκκλησίας στὸ Κράτος καὶ ἡ ἐκκοσμίκευση, ὁ κίνδυνος ἐκ τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τῆς Μασωνίας, ἡ καταστρεπτικὴ δράση τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα. Ἀξίζει νὰ παρατεθοῦν λίγα χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα:

«Τὸ πνεῦμα τῶν νεωτερισμῶν καὶ τῆς ἀνταρσίας κατὰ τοῦ εὖ τε καὶ καλῶς ἐν παντὶ ἔχοντι κανονικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνεσαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μοιραίου

3. Σημαντικὴ μορφή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ γίνῃ ἀναφορὰ στὸ μέλλον καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο θὰ φωτίσει περισσότερο ἢ δημοσιοποίηση τοῦ ἀρχείου του, ποὺ φυλάσσεται στὴν Μονὴ Βλατάδων στὴν Θεσσαλονίκη, ἂν βεβαίως δυνηθοῦν οἱ ὑπεύθυνοι νὰ προβοῦν σὲ αὐτήν.

Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκι, ὅστις υἰοθετῶν τὰ σποραδικῶς κατὰ τὸ ἀρέσκον ἐκάστῳ διακηρυσσόμενα ἐν περιοδικοῖς καὶ τῶ ἡμερησίῳ Τύπῳ καὶ πλατυστόμῳς εὐκαίρως καὶ ἀκαίρως διαδιδόμενα, καὶ ἱκανοποιῶν ἀμαρτωλᾶς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἐταιρειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὁ φιλοδοξία τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμισιν τοῦ ἐγὼ του θυσιάζων τὰ πάντα ὄφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὑπάτα τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ, συνεκάλεσε τὸ ἀσυνήθει τίτλῳ καὶ ἐκκλησιαστικῇ φρασεολογίᾳ τιτλοφορούμενον Πανορθόδοξον Συνέδριον, κατ' ἀλήθειαν δὲ ἀντορθόδοξον τοιοῦτον, κατὰ Μάϊον τοῦ 1923 εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα... καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον παρὰ πᾶσαν σχετικὴν ἀπαγόρευσιν διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀντικατέστησε· καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποφάσει τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνταχθέντος αἰωνίου διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Πασχαλίῳ ἀπεφάσισε καὶ εἰς τὰ Ἀστεροσκοπεῖα Βουκουρεστίου, Βελιγραδίου καὶ Ἀθηνῶν, ἀνέθηκε τὸν καταρτισμὸν ἀστρονομικῶς τελειοτέρου τοιοῦτου· καὶ τὴν κουρὰν τῆς κόμης καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῆς σεμνῆς κληρικῆς ἐνδυμασίας διὰ τῆς τῶν Ἁγγλων Παστόρων ἐπέτρεψε καὶ τὸν γάμον ἱερωμένων καὶ τὴν δευτερογαμίαν αὐτῶν ἀντικανονικῶς εἰσήγαγε· καὶ τὸν καθορισμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας καὶ τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν ἐνεπιστεῦθη, καταστρέφων οὕτω τὴν ὁμοιομορφίαν καὶ εὐταξίαν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους Ἀυτοκεφάλαις Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς. Οὕτω δὲ ἐνεργῶν, διάπλατα ἤνοιξε τὰς πύλας πρὸς πάντα νεωτερισμὸν, καταργῶν οὕτω τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ' ὃ Αὐτὴ διετήρει ἀπαραχαράκτως καὶ ἀκαινοτομήτως πᾶν ὅ,τι παρέλαβε παρὰ τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων... Ποῖον δικαίωμα εἶχεν ὁ ἐπὶ οὗτος ἄνευ τῆς γνώμης τῶν ἐπὶ μέρους Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου νὰ συγκαλέσῃ Πανορθόδοξον Συνέδριον; Καὶ κατὰ ποῖον νόμον ἢ κανόνα ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπιμέρους Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε τὴν ἀκύρωσιν ἀποφάσεως ὄλων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, γενομένης ἐν τῇ ὑπὸ τῶν ἐξεχόντων μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κων/πόλεως Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ Πατριαρχῶν, Ἱερεμίου τοῦ Β'

Κων/πόλεως, τοῦ Ἀλεξανδρείας Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, τοῦ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου;».

Συγκλονιστικά, ἀλλὰ καὶ προφητικά, εἶναι καὶ ὅσα προβλέπει γιὰ τὴν μέλλουσα «Οἰκουμενικὴ Σύνοδος»:

«Οἱ φόβοι μου οὗτοι ἐνισχύονται, ὅταν λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας τὸ πρόγραμμα τοῦ διαγράμματος τῶν ἐργασιῶν τῆς μελλούσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸ διαβιβασθὲν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τοὺς ἐπὶ μέρους Ἀρχιερεῖς πρὸς μελέτην. Ἐκεῖ βλέπω ἀναθεώρησιν τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς Νομοθεσίας καὶ προσαρμογὴν αὐτῆς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας! Εἶναι λοιπὸν ἐπιδεκτικοὶ τροποποιήσεων καὶ ἀλλοιώσεων οἱ Κανόνες τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ὥστε νὰ μεταπλάττονται κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀντιλήψεις ἢ καταστάσεις τῶν ἐκάστοτε Χριστιανικῶν κοινωνιῶν; Βλέπω τὴν ἐκ παντὸς τρόπον προσπάθειαν πρὸς ἐπικοινωνίαν καὶ ἔνωσιν ἐν Ἀγάπῃ Χριστοῦ μεθ' ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν! Καὶ ἀπορῶ, τί σημαίνει τὸ ἐκ παντὸς τρόπον; Πάσῃ ἐπομένως θυσίᾳ, πάσῃ τροποποιήσει τῶν πιστευτέων καὶ πρακτέων καὶ πάσῃ ἀλλοιώσει καὶ πάσῃ ἀποδοχῇ τῶν πολυπληθῶν παραδοξολογιῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως διὰ τῆς προτεσταντικῆς ἐλευθεροφροσύνης ἀπομακρυνθεισῶν Χριστιανικῶν αἰρετικῶν συγκροτημάτων; ...Βλέπω καθορισμὸν ἐπισήμου Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Καὶ διερωτῶμαι ἐπ' αἰσίοις κατηντήσαμεν εἰς τὸ σημεῖον ν' ἀλλάζωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τῆς Νικαίας καὶ Κων/πόλεως, τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι διεκήρυξαν ὡς πίστιν αὐτῶν; ...Βλέπω ζήτημα περὶ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν! Καὶ διερωτῶμαι Ἄρά γε δὲν καθώρισε λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτὸ ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἐν Οἰκουμενικαῖς Σύνοδοις; ... Βλέπω συζητήσεις περὶ εἶδους καὶ διαρκείας νηστειῶν! ...Βλέπω ζήτημα περὶ γάμου Κληρικῶν! ...Βλέπω ζήτημα περὶ περιβολῆς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας! ...Βλέπω τέλος ζήτημα περὶ καθορισμοῦ Πασχαλίου καὶ Ἡμερολογίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων ἤδη σχετικῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν καὶ περὶ ἄλλων παρομοίων!».

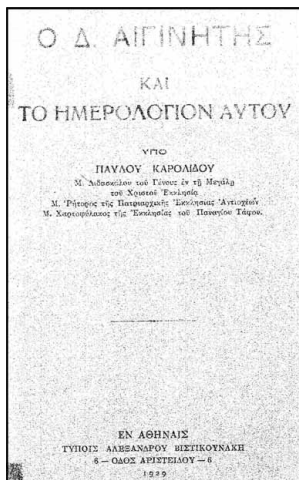
Περὶ δὲ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου σημειώνει καὶ τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα:

«Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος ἱερὸν θεωρῶ καθήκον ἀπέναντι τῆς Πρεσβυγενοῦς Ὁρθοδόξου Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς ταύτης καὶ Σεβασμίας Ὁμηγύρεως νὰ χαρακτηρίσω ὡς **παράτολμον καὶ ἀντικανονικὴν πρᾶξιν καὶ παιγνίδιον ἐν οὐ παικτοῖς** τὴν ἀλλαγὴν, ἢ συμπλήρωσιν, ἢ διόρθωσιν, ἢ ὅπωςδήποτε καὶ ἂν ἀποκαλῶσι ταύτην τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ὅπερ συνυφασμένον μεθ' ὄλου τοῦ βίου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνδεόμενον πρὸς ὅλας τὰς ἐπὶ τὰ κρείττω ἢ τὰ χείρω μετατροπὰς τῶν τυχῶν αὐτῆς, συνδεδεμένον μετὰ τῶν γενεθλίων τῶν Μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Μαρτύρων καὶ ἐν γένει μεθ' ὄλου τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς γνώρισμα, **περιφρουρεῖ ὡς ἄλλος Ἄγγελος φύλαξ τὴν πίστιν, τὰς παραδόσεις, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνὰ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διεσπαρμένων αὐτῆς τέκνων** καὶ ὑπομνησκει αὐτά, ὅτι ἐορτάζοντα κατ' αὐτὸ ἀνήκουσι εἰς τὴν μίαν καὶ Μόνην Πρεσβυγενῆ καὶ ἀκαινοτόμητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν φέρουσαν καταφανῆ τὰ γνωρίσματα τῆς Ἀποστολικότητος, Καθολικότητος καὶ κατὰ Χριστὸν Ἀγιότητος· καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ διαφέρουσαν τῶν εἰς καινοτομίας περιπεσουσῶν ἢ εἰς τῶν εἰς χρόνον πολὺ μεταγενέστερον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἀναγουσῶν τὴν ἀρχὴν αὐτῶν νεωτέρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν».

Τὸ «Υπόμνημα» κλείνει μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἱεροῦ Μελετίου τοῦ Πηγᾶ πρὸς τὸ πνευματικὸ του τέκνο Κύριλλο Λούκαρι, τὸν μαρτυρικὸ Πατριάρχην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους:

«Τοῦτό σοι παραινῶ· ἀγωνίζου τὴν πίστιν τηρῆσαι. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία πρώτη μετέσχε τοῦ Θείου φωτός. Ταύτης ἡμᾶς παῖδας εἶναι ἠθέλησεν ὁ Θεός. Ταύτης οἱ Πατέρες τὰ δόγματα κυρώσαντες παραδεδώκασι. Μὴ ἀποστατήσωμεν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θεοῦ».

Τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος 1929 ὁ ἔθνικὸς ἱστορικὸς μας Παῦλος Κα-

ρολίδης ἐκδίδει σὲ ἰδιαίτερο τεῦχος, καὶ μὲ τὸν τίτλο «Ο Δ. ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΥΤΟΥ», τὸ παράρτημα τοῦ Ζ' τόμου τοῦ ἔργου τοῦ «Σύγχρονος Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων», μὲ τὸ ὅποιο ἀναιρεῖται ἡ πραγματεία τοῦ ὑπερμάχου τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας Δημητρίου Αἰγινήτου μὲ τίτλο «Ἡ μεταρρυθμισις τοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν». Ἐκ τοῦ ἀνατύπου τούτου παρατίθεται μόνο μία πρόταση, ἡ ὁποία συνοψίζει τὴν γνώμη τοῦ σοφοῦ μας ἱστορικοῦ γὰρ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα:

«ἡ ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ γενομένη κατ' εἰσήγησιν τοῦ Δ. Αἰγινήτου (ὡς αὐτὸς λέγει) ἢ κατ' εἰσήγησιν οἰασδήποτε ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἢ πολιτικῆς ἀρχῆς ἄνευ ἐπίσημου συναινέσεως τῆς συμπάσης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἢ τουλάχιστον τῶν Πατριαρχικῶν, ἧτο προωρισμένη νὰ ἐπενέγκῃ διχονοίας, ταραχὰς καὶ σχίσματα καὶ τοῦτο ἐγένετο ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ».

Ἐκείνη ὁμως ἡ ἔκδοσις πού ἀποτελεῖ βιβλίο-σταθμὸ στὴν ἱστορία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος εἶναι τὸ διαφωτιστικὸ πόνημα τοῦ ἀειμνήστου ἀγωνιστοῦ Γρηγορίου Εὐστρατιάδου († 1950) μὲ τίτλο «Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ». Ὁ κύριος ὄγκος τοῦ βιβλίου πρωτοδημοσιεύθηκε τὸ 1928 σὲ συνέχειες στὶς στήλες τῆς ἐφημερίδος ΣΚΡΙΠ, τῆς ὁποίας ἰδιοκτῆτης ἦταν ὁ Εὐστρατιάδης. Τὸ βιβλίο, στὸ ὅποιο προστέθηκαν καὶ νέα στοιχεῖα, χωρίζεται σὲ τρία μέρη. Στὸ πρῶτο, ὁ συγγραφεὺς παραθέτει ὅλα ὅσα προηγήθηκαν τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, καθὼς καὶ τὶς πρῶτες ἀντιδράσεις ἐναντίον τῆς. Στὸ δεῦτερο μέρος, ἐξετάζεται ἡ Καινοτομία ἐξ ἀπόψεως Κανονικῆς καὶ Δογματικῆς καὶ ὑπενθυμίζεται ἡ ἀντιμετώπισή της ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους (ὅπως ὁ κλεινὸς Πατριάρχης Ἱερραμίας ὁ Τρανὸς) ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας ἐμφάνισή της (1582). Στὸ

τρίτο μέρος, καὶ στὸ προστεθὲν παράρτημα, παρατίθενται γενικὰ συμπεράσματα καὶ γνώμες ἐπιφανῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν γιὰ τὸ θέμα.

Εἶναι λυπηρότατο νὰ βλέπουμε σήμερα ἡμίμαθεῖς (καὶ ἐμπαθεῖς δυστυχῶς!) ἀνθρώπους νὰ προσπαθοῦν νὰ ἀναλύσουν τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα, χωρὶς νὰ ἔχουν μελετήσει τὴν ἀποκαλυπτικὴ αὐτὴν ἐργασία. Κλείνοντας τὴν ἀναφορὰ μας σὲ αὐτὴν πρέπει νὰ εἰπωθεῖ, ὅτι ὁ μακαριστὸς Εὐστρατιάδης τόνι-

ζε ἰδιαίτερος πὼς ἢ ἕως τότε χρονικὴ ἀσυμφωνία τῆς τελέσεως τῶν ἑορτῶν μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Δυτικῶν (ἐξ αἰτίας τῆς διαφορᾶς μεταξὺ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου) ἀπετέλεσε «σῶτεῖρα ἄγκυραν διὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὅποιον ἐν τῇ ὀλότητι αὐτοῦ, μὴ δυνάμενον νὰ διακρίνη καὶ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς ὑφισταμένας δογματικὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, προεφυλάσσετο ἀπὸ πάσης ἐπιβούλου προπαγάνδας πρὸς προσηλυτισμὸν εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ Παπισμοῦ διὰ τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν»⁴.

4. Παρόμοια θέση εἶχε ἐκφράσει ἀργότερα καὶ ὁ μακαριστὸς π. Σεραφεῖμ Ρόουζ († 1982) γράφοντας πὼς «ἡ διατήρησις τοῦ παραδοσιακοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καθίσταται ταχέως ἐν ἀπὸ τὰ διακριτικὰ στοιχεῖα, ποὺ διαχωρίζουν τὸν γνήσιον ἀπὸ τὸν μὴ γνήσιον Ὁρθόδοξον» (Περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου: http://krufu-sxoleio.blogspot.gr/2016/09/208-29-1982_5.html).

